

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดปัตตานี

ปริญญานิพนธ์

ของ

วราณวิมล ปรีชาสุชาติ

-5 ส.ค. 2534

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

สิงหาคม 2533

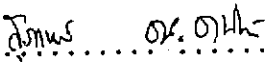
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

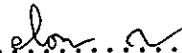
..... ประธาน

(ศ.ดร. ม่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

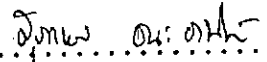
..... กรรมการ

(อาจารย์สุภาพ ณะชานนท์)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(ศ.ดร. ม่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

..... กรรมการ

(อาจารย์สุภาพ ณะชานนท์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผศ. สมเจตน์ อภิเมษรักษา)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร. สมพร บัวทอง)

วันที่ ...11... เดือน ...ธันวาคม... พ.ศ. 2533

ประกาศขอบคุณ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจากศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกศพิทักษ์ และอาจารย์สุภาพร จนะชานนท์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็น ตลอดจนช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์สมเจตน์ อภิสิทธิ์รักษา ที่เป็นกรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วชิรญา บัวศรี อาจารย์พรเทพศ วาณิชการ ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กริทอง ที่กรุณาให้ความรู้ คำแนะนำ ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ตลอดจนให้กำลังใจ และเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณอาจารย์เย็นใจ มังคะฉานะรา หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์ คณะศึกษานิเทศก์ จังหวัดปัตตานี และหัวหน้าการประถมศึกษาทุกอำเภอ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี ที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณผู้บริหารโรงเรียน และนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

ขอขอบคุณคุณทา ทองบานเย็น และคุณคณิต แก้วหนู ที่ให้ความช่วยเหลือในการโรเนียวแบบสอบถามทั้งหมด

ขอขอบคุณคุณสมชาย เผ่าพิมล คุณอำไพ เผ่าพิมล คุณอัมพร ปรีชาสุชาติ คุณอำพัน ปรีชาสุชาติ คุณสุนัย ปรีชาสุชาติ คุณรัตนา ปรีชาสุชาติ คุณวราลักษณ์ ปรีชาสุชาติ และคุณเอกพงษ์ ปรีชาสุชาติ ที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และกรอกข้อมูลแบบสอบถามทั้งหมด

ขอขอบคุณคุณดวงจันทร์ หนูทอง เพื่อนที่ดีที่สุด ผู้ให้คำแนะนำและให้กำลังใจตลอดการ
ทำปริญญานิพนธ์ในครั้งนี้

ขอขอบคุณคุณเกษม เกษมณิกกุล ที่ให้ความช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูล และให้คำ
แนะนำต่าง ๆ อย่างดียิ่ง

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงสุด และขอโน้มระลึกถึงพระคุณของคุณแม่
เข็ม ปรีชาสุชาติ ที่ให้การอบรมสั่งสอน สนับสนุนช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน และเป็นกำลังใจ
สำคัญที่จะให้ผู้วิจัยต่อสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ จนกระทั่งประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้

วรรณวิมล ปรีชาสุชาติ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา	9
	1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521	10
	1.1 โครงสร้างของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521	10
	1.2 โครงสร้างเนื้อหาหลักสูตรเสริมประสบการณ์ชีวิต	11
	1.3 จุดประสงค์ทั่วไปของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	12
	1.4 การจัดขอบข่ายเนื้อหาหลักสูตรเสริมประสบการณ์ชีวิต	13
	1.5 ลักษณะเนื้อหาของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	13
	1.6 ลักษณะการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	16
	1.7 การประเมินผลการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	17
	2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ เพศกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	18
	3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ทศนคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ...	19
	4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้านกับผลสัมฤทธิ์	
	ทางการเรียน	25

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ศาสนากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ...	34
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ความสามารถทางภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	36
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การรับสื่อมวลชนของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	38
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ อาชีพของบิดามารดากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ..	39
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	40
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	43
การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	43
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	47
วิธีสร้างเครื่องมือ	47
การเก็บรวบรวมข้อมูล	49
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	49
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	52
ตอนที่ 1 การศึกษาจำนวน และร้อยละของนักเรียน โดยจำแนกตามสถานภาพ ในด้านต่าง ๆ	53
ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนที่มีสถานภาพแตกต่างกัน ในด้านเพศและ ด้านศาสนา	56

ตอนที่ 3	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนที่มีสถานภาพแตกต่างกัน ในด้านทัศนคติของนักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	57
ตอนที่ 4	การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสถานภาพในด้านเพศ ศาสนา ทัศนคติของนักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้านความสามารถทางภาษาไทย อาชีพของบิดามารดาและฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	65
ตอนที่ 5	การศึกษาตัวแปรสถานภาพของนักเรียนที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	67
5	บทย่อ สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	70
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	70
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	70
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	71
	การวิเคราะห์ข้อมูล	71
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	72
	อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า	73
	ข้อเสนอแนะ	82
	บรรณานุกรม	84

ภาคผนวก	95
ภาคผนวก ก. คำอำนาจจำแนกของเครื่องมือในการวิจัย	96
ภาคผนวก ข. เครื่องมือในการวิจัย	101
 ประวัติย่อของผู้วิจัย	 118

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงจำนวนประชากร และร้อยละของการนับถือศาสนาในสามจังหวัด ชายแดนภาคใต้	28
2	แสดงจำนวนนักเรียนระดับประถมศึกษา ร้อยละของการนับถือศาสนา และร้อยละ ของการใช้ภาษาอื่นนอกจากภาษาไทย ปีการศึกษา 2524 ในสามจังหวัด ชายแดนภาคใต้	29
3	แสดงค่าร้อยละของประชากรที่ไม่รู้หนังสือในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้	30
4	แสดงรายชื่อโรงเรียน และจำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามขนาดของ โรงเรียน	44
5	แสดงจำนวน และร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี โดยจำแนกตามตัวแปรสภาพภาพในด้านเพศ ทศนคติของนักเรียน ภาษาที่ ใช้พูดที่บ้าน ศาสนา ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	54
6	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต จำแนกตามตัวแปรสภาพภาพในด้านเพศ และศาสนา	56
7	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต จำแนกตามตัวแปรสภาพภาพในด้านทัศนคติของนักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของ บิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	57
8	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีทัศนคติต่างกัน เป็นรายคู่	60

9	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ใช้ภาษาพูดที่บ้านต่างกัน เป็นรายคู่	61
10	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถทางภาษา ไทยต่างกันเป็นรายคู่	62
11	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่บิดามารดามีอาชีพ ต่างกันเป็นรายคู่	63
12	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ ของครอบครัวต่างกันเป็นรายคู่	64
13	แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการรับสื่อมวลชน ต่างกันเป็นรายคู่	65
14	แสดงค่าโคสแควร์ (X^2) และค่าดัชนีความสัมพันธ์ (Cramer'S V) ระหว่าง ตัวแปรสถานภาพในด้านเพศ ศาสนา ทัศนคติของนักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะ ทางเศรษฐกิจของครอบครัว กับคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่ม สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	66
15	แสดงตัวแปรสถานภาพของนักเรียนที่มีอำนาจในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เมื่อเพิ่มตัวแปรสถานภาพ ทีละตัว	68

16	แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อการเรียนกลุ่ม สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	97
17	แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อครูที่สอนกลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต	99
18	แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อความสนใจของบิดา มารดาในการเรียนของนักเรียน	100

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

- 1 โครงสร้างเนื้อหากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต หลักสูตรประถมศึกษา
พุทธศักราช 2521 15

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การบริหารหรือการปกครอง ทั้งนี้เพราะการศึกษาเป็นกิจกรรมทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ของบุคคลและสังคม (วิจิตร ศรีสะอ้าน. 2518 : 1) ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศกำลังพัฒนาที่จะต้องจัดการศึกษาให้มีความภาพ เพื่อผลิตประชากรให้มีความรู้ ทักษะ ตลอดจนความสามารถขั้นพื้นฐานให้สามารถอ่านออกเขียนได้ และคิดคำนวณได้ มีความสามารถในการประกอบอาชีพตามควรแก่วัยและระดับความรู้ สามารถดำรงตนเป็นพลเมืองดีในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข (กระทรวงศึกษาธิการ. 2521 : 18) ด้วยเหตุนี้ การประณตศึกษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่มีโอกาสดได้เรียนจบเพียงชั้นประถมศึกษา ดังนั้น หากคุณภาพของการประณตศึกษาค่อยลงไปก็ย่อมจะหมายถึง การด้อยคุณภาพของประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ อันจะมีผลกระทบโดยตรงต่อความล้ำช้าและความล้ำหลังในการสร้างความเจริญให้กับประเทศชาติได้ (พนัส หันนาคินทร์. 2521 : 65 - 66) ดังนั้น การจัดการศึกษาในระดับนี้จึงต้องคำนึงถึงองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ส่วนคือ ในด้านปริมาณ รัฐบาลจะต้องสามารถให้การศึกษแก่ประชากรได้ครบถ้วนทั่วถึง และในด้านคุณภาพ รัฐบาลจะต้องวางรากฐานคุณภาพชีวิตที่สำคัญให้แก่ประชากรของประเทศ [แต่จากการประเมินคุณภาพด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับประเทศ ปีการศึกษา 2530 ปรากฏว่า รัฐบาลสามารถจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาให้บรรลุเป้าหมายได้เฉพาะในด้านปริมาณ ส่วนด้านคุณภาพยังไม่สามารถจัดให้บรรลุเป้าหมายได้ นั่นคือ นักเรียนส่วนใหญ่ยังมีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ คือ มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2530 : 1) จึงกล่าวได้ว่า

การศึกษาในระดับประถมศึกษายังคงคุณภาพ ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาสำคัญในปัจจุบันที่รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องดำเนินการแก้ไข

ปัจจุบันการจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มประสบการณ์ทั้งสิ้น 5 กลุ่ม คือ กลุ่มทักษะ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ และกลุ่มประสบการณ์พิเศษ จากกลุ่มประสบการณ์ทั้งหมดนี้ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเป็นกลุ่มประสบการณ์หนึ่งที่มีความสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข โดยกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตจะรวมความรู้ทางวิทยาศาสตร์ สุขศึกษา และสังคมศึกษา ของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 เข้าไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน ซึ่งเป็นกลุ่มที่ว่าด้วยการแก้ปัญหาวิตและสังคม เพื่อแก้ปัญหาและสนองความต้องการของมนุษย์ในด้านต่าง ๆ เพื่อการดำรงอยู่และการดำเนินชีวิตที่ดี โดยยึดหลัก 4 ประการ คือ เพื่อให้มีชีวิตอยู่รอด เพื่อให้มีชีวิตอยู่ดีมีสุข เพื่อให้ชีวิตอยู่ได้ตามสภาพแวดล้อม และเพื่อให้มีชีวิตอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี (กระทรวงศึกษาธิการ. 2521 : 177)

แม้ว่ากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต จะมีความสำคัญอย่างมากดังกล่าไปแล้วก็ตาม แต่ปัจจุบัน รัฐบาลก็ไม่สามารถจะจัดการศึกษาในกลุ่มประสบการณ์นี้ให้ประสบความสำเร็จตามที่ต้องการได้ ทั้งนี้จากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นรายกลุ่มประสบการณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั่วประเทศ พุทธศักราช 2530 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตอยู่ในเกณฑ์ต่ำ คือ ได้คะแนนเฉลี่ยในวิชานี้เพียง 52 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน ซึ่งเกินครึ่งเพียงเล็กน้อย (กระทรวงศึกษาธิการ. 2530 : 26) และจากการประเมินคุณภาพ นักเรียนในระดับเขตการศึกษา พบว่า เขตการศึกษา 2 เป็นเขตที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตต่ำที่สุดของประเทศ คือ นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยเพียง 45.73 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2530 : 44)

จังหวัดปัตตานีเป็นจังหวัดหนึ่งในเขตการศึกษา 2 ที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตต่ำเป็นอันดับ 3 ของประเทศ รองจากแม่ฮ่องสอน และนราธิวาส คือ นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยเพียง 46.04 คะแนนจากคะแนนเต็ม

100 คะแนน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2530 : 49 - 52)

6. จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานียังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ผู้วิจัยจึงเห็นความจำเป็นที่จะศึกษาหาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นแนวทางให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ได้นำผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ไปใช้ประกอบการพิจารณาปรับปรุง แก้ไข ปัญหาได้อย่างเร่งด่วนต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนที่มีสถานภาพแตกต่างกัน
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสถานภาพของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
3. เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์จากสถานภาพของนักเรียน ในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

- ✓ 1. นักเรียนที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกัน
- ✓ 2. ตัวแปรสถานภาพของนักเรียน มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
3. ตัวแปรสถานภาพของนักเรียนสามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนได้

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ จะได้ทราบว่ามีความแตกต่างที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี ซึ่งจะสามารถนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการประกอบการพิจารณาปรับปรุง แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนให้ดีขึ้นต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2532 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี จำนวน 6,925 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2532 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี จำนวน 960 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากร โดยใช้ขนาดของโรงเรียนเป็นชั้น

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ ตัวแปรสถานภาพของนักเรียน ได้แก่

3.1.1 เพศ

3.1.2 ทัศนคติของนักเรียน

3.1.3 ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน

3.1.4 ศาสนา

- 3.1.5 ความสามารถทางภาษาไทย
- 3.1.6 การรับสื่อมวลชนของนักเรียน
- 3.1.7 อาชีพของบิดามารดา
- 3.1.8 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
- 3.2 ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทัศนคติของนักเรียน หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ต่อครูที่สอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และต่อความสนใจของบิดามารดาในการเรียนของนักเรียน ซึ่งวัดได้โดยใช้แบบสอบถามทัศนคติของนักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ได้แก่ การเห็นประโยชน์ของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ความพึงพอใจในการเรียนวิชานี้ และการนำวิชานี้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน

1.2 ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อครูที่สอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อครูที่สอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ได้แก่ ด้านการสอน การปกครอง บุคลิกภาพ ความประพฤติ และสัมพันธภาพกับนักเรียน

1.3 ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อความสนใจของบิดามารดาในการเรียนของนักเรียน หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อการแสดงออกของบิดามารดาต่อการเรียนของนักเรียน ได้แก่ การซักถามเรื่องการเรียนของนักเรียน การให้คำชมเชยผลงานของนักเรียน การจัดหาอุปกรณ์การเรียนให้นักเรียน การเป็นที่ปรึกษาด้านการเรียนของนักเรียน และการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนให้นักเรียน

ผู้วิจัยแบ่งทัศนคติของนักเรียนออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ทัศนคติระดับต่ำ ได้แก่ นักเรียนที่ได้คะแนนทัศนคติอยู่ในช่วง 140 - 540

คะแนน

2. ทัศนคติระดับกลาง ได้แก่ นักเรียนที่ได้คะแนนทัศนคติอยู่ในช่วง 541 - 661

คะแนน

3. ทัศนคติระดับสูง ได้แก่ นักเรียนที่ได้คะแนนทัศนคติอยู่ในช่วง 662 - 700

คะแนน

2. ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน หมายถึง ถ้อยคำที่นักเรียนใช้สื่อสารภายในครอบครัว ในพื้นที่แบ่งออกเป็น 2 ภาษา ได้แก่

- 2.1 ภาษาไทยกลาง

- 2.2 ภาษามลายู

3. ศาสนา ได้แก่

- 3.1 ศาสนาพุทธ

- 3.2 ศาสนาอิสลาม

4. ความสามารถทางภาษาไทย หมายถึง ระดับผลการเรียนในวิชาภาษาไทย โดยพิจารณาจากผลการสอบปลายปี ซึ่งใช้ข้อสอบของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปีการศึกษา 2532

5. การรับสื่อมวลชนของนักเรียน ได้แก่ การดูโทรทัศน์ การฟังวิทยุ และการอ่านหนังสือพิมพ์ ในงานวิจัยนี้แบ่งปริมาณการรับสื่อมวลชนออกเป็น 3 ระดับ คือ

- 5.1 การรับสื่อมวลชนระดับต่ำ ได้แก่ นักเรียนที่มีคะแนนการรับสื่อมวลชนตั้งแต่ 3 - 7 คะแนน

- 5.2 การรับสื่อมวลชนระดับกลาง ได้แก่ นักเรียนที่มีคะแนนการรับสื่อมวลชนตั้งแต่ 8 - 10 คะแนน

- 5.3 การรับสื่อมวลชนระดับสูง ได้แก่ นักเรียนที่มีคะแนนการรับสื่อมวลชนตั้งแต่ 11 - 12 คะแนน

6. อาชีพของบิดามารดา หมายถึง ชนิดของงานที่บิดาหรือมารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียนประกอบการอยู่ ที่นำรายได้มาเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัวของนักเรียนมากที่สุด โดยแบ่งเป็น 4 ประเภท ได้แก่

6.1 อาชีพข้าราชการ หมายถึง ผู้ที่รับราชการหรือทำงานในสังกัดของรัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจ

6.2 อาชีพค้าขาย หมายถึง ผู้ที่ทำการค้า ธุรกิจทุกชนิด

6.3 อาชีพเกษตรกรรม หมายถึง ผู้ที่มีอาชีพในการทำนา ทำไร่ ทำสวน ทำการประมง หรือเลี้ยงสัตว์เพื่อจำหน่าย

6.4 อาชีพรับจ้าง หมายถึง ผู้ที่รับจ้างทำงานเป็นรายวัน รายเดือน หรือประกอบอาชีพรับจ้างส่วนตัว ซึ่งในเดือนหนึ่ง ๆ มีรายได้ไม่แน่นอน

7. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง รายได้ของบิดาและมารดาหรือผู้ปกครองที่ได้รับต่อเดือน โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2530 : 282 - 284)

7.1 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ ได้แก่ ครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 3,500 บาท

7.2 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวปานกลาง ได้แก่ ครอบครัวที่มีรายได้ตั้งแต่ 3,501 บาทถึง 7,500 บาท

7.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง ได้แก่ ครอบครัวที่มีรายได้ตั้งแต่ 7,501 บาทขึ้นไป

8. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต หมายถึง ระดับผลการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน โดยพิจารณาจากผลการสอบภาคความรู้ และภาคปฏิบัติ โดยภาคความรู้ใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ปีการศึกษา 2532 ส่วนภาคปฏิบัติใช้ข้อสอบของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี ปีการศึกษา 2532 โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ (สำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ. 2526 : 4)

8.1 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่า 59 คะแนน ลงมา ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

8.2 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนน ตั้งแต่ 60 - 79 คะแนน ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

8.3 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนนตั้งแต่ 80 - 100 คะแนน ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้คือ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
 - 1.1 โครงสร้างของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
 - 1.2 โครงสร้างเนื้อหาหลักสูตรเสริมประสบการณ์ชีวิต
 - 1.3 จุดประสงค์ทั่วไปของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
 - 1.4 การจัดขอบข่ายเนื้อหาหลักสูตรเสริมประสบการณ์ชีวิต
 - 1.5 ลักษณะเนื้อหาของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
 - 1.6 ลักษณะการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
 - 1.7 การประเมินผลการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ เพศกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ทักษะคิดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ศาสนากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ความสามารถทางภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การรับสื่อมวลชนของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ อาชีพของบิดามารดากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

1.1 โครงสร้างของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้กำหนดหลักการไว้ว่า เป็นการศึกษา เพื่อปวงชนมุ่งให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิต และต้องการสร้างเอกภาพของชาติ โดยมีเป้าหมายร่วมกัน ในหลักสูตรกำหนดจุดมุ่งหมายใหญ่ไว้ 4 หมวด คือ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2525 : 22)

1. คุณสมบัติที่ต้องการเน้น เช่น ความเสียสละ ความขยันหมั่นเพียร ความมีวินัย ความซื่อสัตย์ และอดทน

2. ความรู้และทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต

3. ชีวิตที่สงบสุข

4. สมาชิกที่ดีของชุมชนและชาติ

จุดมุ่งหมายทั้งสี่ประการดังกล่าวนี้ จำแนกเป็นลักษณะย่อย ๆ 31 ข้อ เพื่อมุ่งหวังในการพัฒนาคุณลักษณะของเด็กที่สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมไทย เนื้อหาสาระและมวลประสบการณ์จัดตามความเหมาะสม และยึดหยุ่นตามพัฒนาการของเด็ก แบ่งเป็น 3 ช่วง ๆ ละ 2 ปี คือ ประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 ประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 และประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 มวลประสบการณ์ที่กำหนดให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้มี 5 กลุ่ม คือ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2520 : 3)

1. กลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ ประกอบด้วย วิชาภาษาไทย และวิชาคณิตศาสตร์

2. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ประกอบด้วยกระบวนการแก้ปัญหาของชีวิตและสังคมกล่าวถึงปัญหาและความต้องการของมนุษย์ในด้านต่าง ๆ เพื่อการดำรงอยู่ และดำเนินชีวิตที่ดี

3. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ประกอบด้วยกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาและสร้างนิสัย

4. กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ประกอบด้วยประสบการณ์ทั่วไปในการทำงาน ประสบการณ์พื้นฐานในการประกอบอาชีพ ความรู้พื้นฐานในการทำงาน

5. กลุ่มประสบการณ์พิเศษ (สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6) ประกอบด้วยวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาอาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต

ลักษณะของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 มีความยืดหยุ่นเพื่อให้ท้องถิ่นสามารถจัดเนื้อหาบางส่วนของหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพความต้องการของชุมชน และปัญหาของประชาชนในสังคมนั้นได้ ซึ่งมวลประสบการณ์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรนี้นับว่าเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของประชาชนได้ทุกภูมิภาค โดยเน้นการศึกษาในด้านพัฒนา เศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรม มวลประสบการณ์ที่จัดขึ้นนี้เป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักคิด เป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และรู้จักนำความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิต เพื่อให้อยู่อย่างสังคมได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต นับว่ามีความสำคัญอย่างมาก ทั้งนี้เพราะเป็นกลุ่มประสบการณ์ที่มุ่งสอนให้นักเรียนรู้จักแก้ปัญหาชีวิตและสังคม เพื่อการดำรงชีวิตให้เหมาะสมกับสภาพสังคมในปัจจุบัน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2521 : 177) ซึ่งจะได้กล่าวถึงรายละเอียดของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ดังนี้

1.2 โครงสร้างเนื้อหาของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

โครงสร้างและเนื้อหาของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เป็นกระบวนการที่เกี่ยวกับชีวิตและสังคม เพื่อแก้ปัญหาและสนองความต้องการของมนุษย์ในด้านต่าง ๆ ที่จะทำให้ชีวิตดำรงอยู่และดำเนินไปด้วยดี การจัดกลุ่มประสบการณ์นี้ขึ้นก็เพื่อต้องการให้นักเรียนได้เรียนเนื้อหาให้สัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ตามความต้องการของชีวิตได้ เพราะชีวิตมนุษย์ย่อมเต็มไปด้วยปัญหาที่ต้องแก้ไขเพื่อให้ดำรงอยู่อย่างสงบสุข/จึงทำให้เกิดแนวคิดว่าการกำหนดเป็นกลุ่มประสบการณ์เป็นการประหยัดเวลาในการเรียนการสอน สะดวกในการจัดอุปกรณ์การสอน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตนี้มุ่งแก้ปัญหาของชีวิตและสังคม พอสรุปเป็นหลักการได้ 4 ประการ คือ (กรมสามัญศึกษา. 2522 : 1 - 2)

1. เพื่อให้ชีวิตอยู่รอด มุ่งสอนให้เด็กรู้จักรักษานามยส่วนตน เข้าใจถึงวิธีการปฏิบัติตนให้มีพลานามัยสมบูรณ์

2. เพื่อให้ชีวิตอยู่ดีมีสุข มุ่งสอนให้เด็กรู้จักปรับตัวให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม
3. เพื่อให้ชีวิตอยู่ได้ตามสภาพแวดล้อม รักท้องถิ่น ธรรมชาติ และรู้จักเทคโนโลยีใหม่ ๆ
4. เพื่อให้สามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี สอนให้ปฏิบัติคนให้มีระเบียบ วินัย รู้จักหน้าที่ สิทธิ และรู้จักเคารพกฎหมาย

1.3 จุดประสงค์ทั่วไปของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ. 2525 : 106) มีดังนี้

1. เพื่อให้มีความเข้าใจพื้นฐานและปฏิบัติคนให้ถูกต้องเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย ทั้งทางกาย ทางจิต ส่วนบุคคล และชุมชน
2. เพื่อให้มีความรู้พื้นฐาน และสามารถพอที่จะดำรงชีวิตได้
3. เพื่อให้สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมที่กำลังเปลี่ยนแปลง นำความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
4. เพื่อให้สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม ทั้งที่เป็นสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ทางสังคม และทางเทคโนโลยี
5. เพื่อให้มีความเข้าใจ เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข โดยให้ตระหนักในหน้าที่ความรับผิดชอบตามขอบเขตแห่งสิทธิเสรีภาพของตนเอง และผู้อื่น
6. เพื่อให้เข้าใจหลักการของการอยู่ร่วมกันในสังคม และสามารถปฏิบัติตามหลักการที่ตนเชื่อมั่นนั้นได้
7. เพื่อให้รู้จักหลีกเลี่ยงภัยจากสิ่งเสพติด
8. เพื่อให้ภาคภูมิใจในความเป็นไทย และความเป็นเอกราชของชาติ

1.4 การจัดขอบข่ายเนื้อหาของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตมีขอบข่ายเนื้อหาครอบคลุม 4 ประเด็นดังต่อไปนี้
(มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช. 2526 : 15)

1. ปัญหาและความต้องการของชีวิตคนไทย อันได้แก่ เรื่องของสุขภาพอนามัยทั้งทางกายและทางจิต การป้องกันและการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ ปัญหาความยากจน อันได้แก่ การขาดความรู้พื้นฐานในการทำมาหากิน การใช้จ่ายและการเก็บออม รวมถึงความต้องการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติและปลอดภัย
2. การเรียนรู้เรื่องเมืองไทยให้เข้าใจและเห็นคุณค่าของวัฒนธรรม ศาสนา การปกครอง การเมือง และสังคมไทย รวมถึงหลักการ หน้าที่ สิทธิ ความรับผิดชอบของพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
3. การปรับตัวของมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม ทั้งที่เป็นมนุษย์ด้วยกัน สิ่งแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ เช่น พืช สัตว์ ดิน น้ำ ลม แสง ดวงอาทิตย์ ดวงดาว ป่าไม้ ภูเขา หิน แร่ ฯลฯ และสิ่งแวดล้อมที่เป็นเทคโนโลยี เช่น เครื่องผ่อนแรง สารเคมี พาหนะและเครื่องมือในการสื่อสารคมนาคม ฯลฯ เน้นการจัดความขัดแย้ง การสงวนรักษา และการใช้ประโยชน์สูงสุด และคุณค่า
4. กระบวนการแก้ปัญหาของชีวิตและสังคม ซึ่งหมายรวมถึงความรู้ ทักษะ และแนวปฏิบัติที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถดำรง และดำเนินชีวิตได้อย่างสงบสุข

1.5 ลักษณะเนื้อหาของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

เนื้อหาของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตนั้นมี 2 ลักษณะ คือ (กรมวิชาการ. 2520 : 23 - 26)

1. เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตโดยตรง ได้แก่ ภาวะที่สำคัญของร่างกาย โภชนาการ การปฐมพยาบาล สุขภาพของบุคคลในวัยต่าง ๆ การเลี้ยงดูทารกและการอบรมเด็ก การดำเนินชีวิตในสังคม กฎหมาย หน้าที่ความรับผิดชอบของพลเมือง การค้าขาย อาชีพบริการ บุคลิกภาพ และมนุษยสัมพันธ์

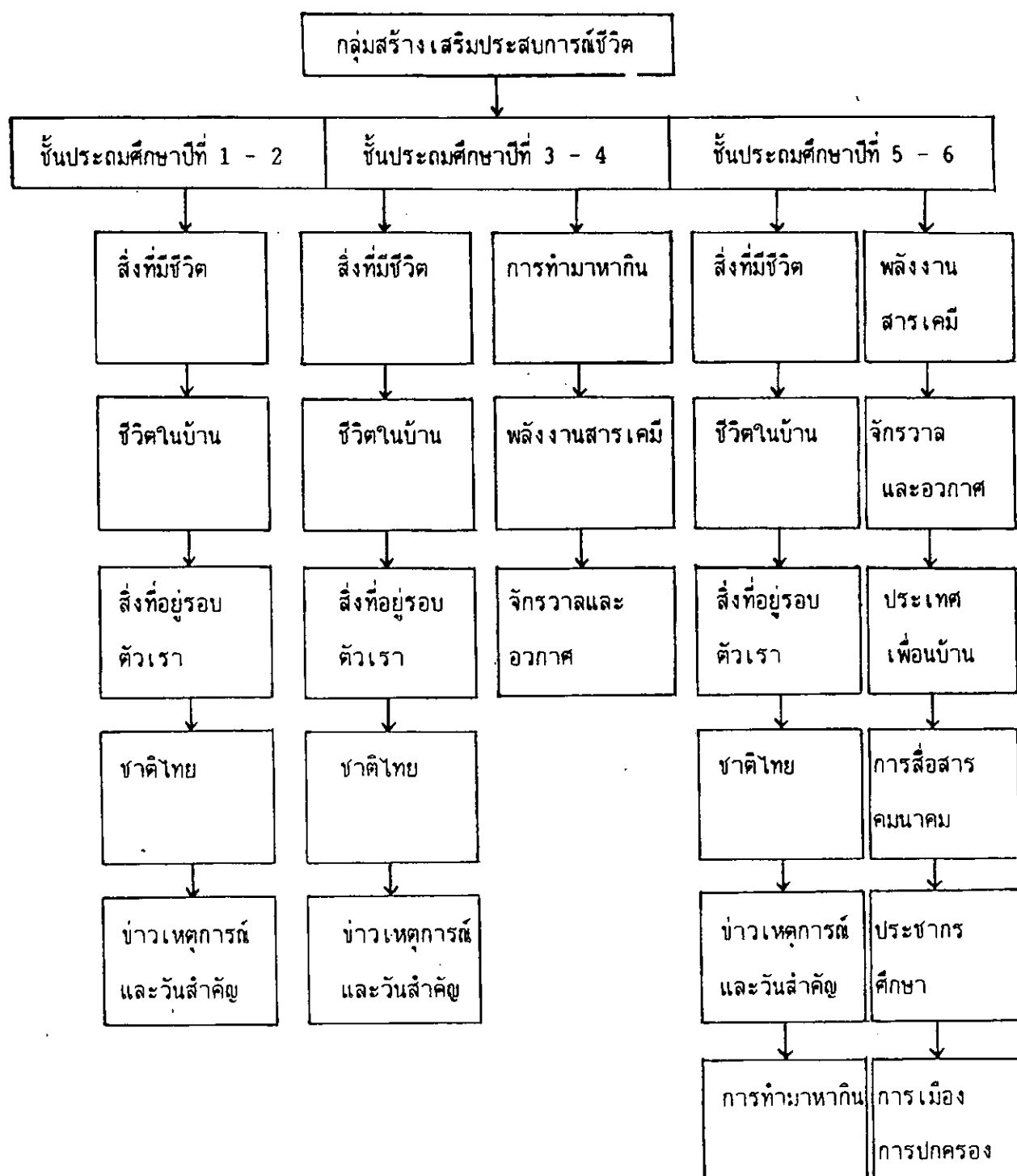
2. เนื้อหาที่เกี่ยวกับสิ่งที่มีผลหรืออิทธิพลต่อชีวิตและจิตใจของเรา ได้แก่ สิ่งเสพติด การสาธารณสุข พืช สัตว์ จุลชีวัน ลักษณะของครอบครัวที่อยู่คิมิสุข เศรษฐกิจภายในครอบครัว อิทธิพลของครอบครัวที่มีต่อสังคม สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ประวัติศาสตร์สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ บุคคลสำคัญ ศาสนา โบราณสถานและโบราณวัตถุสำคัญ แหล่งทรัพยากร อาชีพและการชลประทาน ของประเทศ จรรยาบรรณและระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับอาชีพที่ควรทราบ การรวมกลุ่มสหกรณ์ แสง ไฟฟ้า สารเคมี อวกาศ ประเทศในเอเชียที่น่าสนใจ การสื่อสารและการคมนาคม ประชากรศึกษา การเมืองและการปกครอง ข่าวดุเหตุการณ์และวันสำคัญ

เนื้อหาทั้ง 2 ลักษณะดังกล่าวข้างต้นต่างมีความสำคัญในการเตรียมประสบการณ์ชีวิต และจะต้องนำมาจัดผสมผสานอย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน โดยมุ่งที่คุณภาพชีวิตของผู้เรียนเป็นเป้าหมายสำคัญ

โครงสร้างของเนื้อหากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตได้แสดงไว้ในภาพประกอบ 1 (วิจัย ราชบุรีศิริ. 2522 : 71 - 73)

โครงสร้างเนื้อหากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

จากภาพประกอบ 1 จะเห็นว่าลักษณะเนื้อหาในขั้นต้นจะเน้นประสบการณ์ที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียนมากที่สุด เนื้อหาวิชาจะเป็นไปลักษณะกว้าง ๆ ส่วนเนื้อหาในขั้นสูงขึ้นไป มวลประสบการณ์จะขยายออกไปไกลตัวนักเรียน เนื้อหาจะมีลักษณะที่ต้องเรียนและเอียด และเฉพาะมากขึ้น

1.6 ลักษณะการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ลักษณะการเรียนการสอนและกระบวนการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตนั้น จะเน้นให้ผู้เรียนมีความคิดรวบยอด มองเห็นปัญหาต่าง ๆ ในการดำรงชีวิตในสังคม พร้อมทั้งรู้จักหาวิธีแก้ปัญหาเหล่านั้น ๆ ตรงตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในชีวิตประจำวัน มุ่งเน้นในด้านการปฏิบัติ สอนให้เกิดค่านิยม และทัศนคติที่ดี ส่วนในเรื่องของการเรียนขั้นสูงต่อไปนั้นก็ เน้นให้มีความรู้ ความเข้าใจและรู้จักคิด (กระทรวงศึกษาธิการ. 2523 : 32) ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนมากที่สุดตามวัย และความสามารถที่จะกระทำกิจกรรมนั้นได้
2. ให้นักเรียนปฏิบัติควบคู่ไปกับเนื้อหาอื่น ๆ
3. ฝึกฝนให้ผู้เรียนมีกิจนิสัยที่ดีในการรักษาสุขภาพอนามัย โดยจัดให้มีการตรวจสุขภาพเป็นประจำ
4. ฝึกฝนให้ผู้เรียนมีความสนใจ รู้จักวิเคราะห์ข่าวและเหตุการณ์ประจำวัน เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้กว้างขวาง มีความรับผิดชอบ รู้ว่าสิ่งใดผิดสิ่งใดถูก สิ่งใดควรเชื่อและไม่ควรเชื่อ เพื่อจะได้นำสิ่งที่ดีไปปฏิบัติตาม โดยจัดให้มีการเล่าข่าวและเหตุการณ์ประจำวัน รวมทั้งการอภิปรายร่วมกันระหว่างครูและนักเรียนทุกวันอย่างน้อยวันละ 1 คาบ
5. ยืดหยุ่นเวลาเรียนได้ตามความสนใจของผู้เรียนให้เหมาะสมกับลักษณะของ เนื้อหาวิชาแต่ละเรื่องแต่ละตอน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตซึ่งเป็นกลุ่มประสบการณ์ที่อาศัยกระบวนการแก้ปัญหาชีวิตและสังคม ฉะนั้นการจัดการเรียนการสอนจึงมุ่งใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ โดยเน้นกิจกรรมการทำงานกลุ่ม การอภิปราย การจับบทบาทสมมุติ การเล่น และการสาธิต นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมอื่น ๆ ที่ควรสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม เช่น การจัดชมรม การจัด

นิตรศการ ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้ความสามารถ (มหาวิทยาลัยสุโขทัย-
ธรรมาธิราช. 2526 : 216 - 217)

1.7 การประเมินผลการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

การประเมินผลการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต จะเน้นในทางปฏิบัติและการนำ
ความรู้ไปใช้มีทั้งรายบุคคลและส่วนรวม ทั้งนี้เพื่อจะได้ตรวจสอบว่าผู้เรียนสามารถนำความรู้พื้นฐาน
ที่ได้จากการเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ จากกลุ่ม ไปใช้แก้ปัญหาในการดำรงชีวิตได้จริงเพียงไร อาจจะ
ประเมินผลได้หลายวิธี (กรมวิชาการ. 2520 : 23 - 26) เช่น

1. การสังเกตการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมของผู้เรียนเป็นรายบุคคลและส่วนรวมได้
ผลตามจุดประสงค์หรือไม่ เช่น สภาพก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้เรียนมีความสามารถในการแก้ไข
ปัญหาได้เพิ่มขึ้นมากน้อยเพียงใด

2. การตรวจผลงานภาคปฏิบัติและการนำไปใช้ มุ่งตรวจสอบลำดับของการปฏิบัติงาน
และกระบวนการนำความรู้ไปใช้แก้ปัญหาของผู้เรียนด้วย เพราะเป็นสิ่งจำเป็นและช่วยให้การ
ประเมินผลสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เช่น เมื่อเรียนเรื่องการแปร่งฟันแล้ว ก็ให้ผู้เรียนแสดงวิธีแปร่งฟันที่
ถูกต้องให้ดู

3. การสัมภาษณ์ จะใช้กับผู้เรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 มาก เพื่อที่จะให้
การประเมินผลวิธีนี้ได้ผลดียิ่งขึ้น จะต้องมีการเตรียมคำถามที่รัดกุมไว้ล่วงหน้า และอาจใช้
แบบบันทึกการสัมภาษณ์ร่วมด้วยก็ได้

4. การทดสอบด้วยข้อเขียน เน้นการประเมินผลเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ความ
เข้าใจในเรื่องที่เรียนไปแล้วเพียงใด และอาจใช้ในการทบทวนหรือเริ่มบทเรียนใหม่ให้สัมพันธ์กับ
บทเรียนเก่าก็ได้

เกณฑ์การประเมินผลในแต่ละกลุ่มวิชา จะกำหนดไว้ดังนี้ คือ (กระทรวงศึกษาธิการ.

4	ดีมาก	หมายถึง	ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป
3	ดี	หมายถึง	ได้คะแนนระหว่างร้อยละ 70 - 79
2	ค่อนข้างดี	หมายถึง	ได้คะแนนระหว่างร้อยละ 60 - 69
1	พอใช้	หมายถึง	ได้คะแนนระหว่างร้อยละ 40 - 59
0	ต้องแก้ไข	หมายถึง	ได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 40

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ เพศกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อรพรรณ วีระกะลิส (2523 : 37) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุชาติ ลีตระกูล (2524 : 87) ที่พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนครสวรรค์ นอกจากนี้สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก (2526 : 6 - 14) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก ผลการวิจัยพบว่า เพศ อายุ ส่วนสูง น้ำหนัก การเรียนชั้นอนุบาล ผลการเรียนที่ผ่านมา สถิติการมาเรียน การมีหนังสือแบบเรียน และทัศนคติต่อเพื่อนในห้องเรียน มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

อนาสตาซี (सानนท์ นายศรีศิริ. 2522 : 18 ; อ้างอิงมาจาก Anastasi. 1958 : 497) ได้ศึกษาเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงในด้านความสามารถของคณิตศาสตร์พบว่าเพศชายมีความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ การคำนวณ และการให้เหตุผลสูงกว่าเพศหญิง แต่เพศหญิงมีความสามารถด้านภาษาและด้านความจำสูงกว่าเพศชาย ส่วนคลาร์ก (Clark. 1961 : 205) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเกรด 3, 4 และ 8 ทั้งเพศชายและหญิง และควบคุมในเรื่องอายุจริงและอายุสมอง ผลการศึกษาพบว่านักเรียนชายและหญิงไม่แตกต่างกันในเรื่องสติปัญญา พื้นฐานในการอ่าน การทำเลข แต่ในเรื่องการใช้ภาษาและการสะกดคำนั้น ปรากฏว่า

นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชาย นอกจากนี้ พาร์สลีย์ (Parsley.

1963 : 210 - 212) ได้ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ ของนักเรียนชายและหญิง

ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงเก่งกว่านักเรียนชายในเรื่องการอ่าน การสะกดคำ และการเขียน ส่วนนักเรียนชายเก่งประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภูมิศาสตร์มากกว่านักเรียนหญิง

จากผลงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าส่วนใหญ่พบว่า เพศเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่า เพศน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ทศนคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทศนคติ

ความหมายของทศนคติ

อนาสตาซี (Anastasi. 1976 : 453) ได้ให้ความหมายของทศนคติว่า หมายถึง ความโน้มเอียงที่จะมีปฏิกิริยาตอบสนองสิ่งเร้าที่กำหนดให้เป็นพวก ๆ ในทางชอบหรือไม่ชอบ เช่น เชื้อชาติ ขนบธรรมเนียม หรือสถาบันต่าง ๆ เป็นต้น ทศนคติไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรงแต่สามารถสรุปหาได้จากพฤติกรรมภายนอก ทั้งที่ต้องใช้ภาษาและไม่ใช้ภาษา ส่วนอออลพอร์ท (ประภาเพ็ญ สุวรรณ. 2520 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Allport. 1935 : 810) กล่าวว่า ทศนคติ หมายถึง สภาวะความพร้อมทางจิต ซึ่งเกิดจากประสบการณ์ที่เป็นตัวกำหนดทิศทางการตอบสนองของบุคคลต่อสิ่งเร้า หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 3) กล่าวว่า ทศนคติเป็นความคิดเห็นซึ่งมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบ เป็นส่วนที่พร้อมที่จะมีปฏิกิริยาเฉพาะอย่างต่อสถานการณ์ภายนอก

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ทักษะคิด หมายถึง ความโน้มเอียงทางจิตใจของบุคคลที่จะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้า โดยแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องของความชอบ ไม่ชอบ ความคิดเห็น ความรู้สึก ความเชื่อมั่นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งทักษะคิดไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรงแต่สามารถวัดได้ในรูปของความคิดเห็น หรือการแสดงออกทางภาษา

การเกิดทัศนคติ

ธีระพร อูวรรณโณ (2521 : 1 - 17) ได้แบ่งอิทธิพลของการเกิดทัศนคติออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้คือ

1. อิทธิพลจากพ่อแม่ พ่อแม่จะมีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อการพัฒนาค่านิยม ความเชื่อ และความรู้สึกนึกคิดของเด็กโดยเฉพาะในวัยก่อนเข้าโรงเรียน
2. อิทธิพลจากกลุ่มต่าง ๆ ครูและเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติของเด็กมากโดยเฉพาะในกลุ่มโรงเรียน
3. อิทธิพลจากประสบการณ์ส่วนตัว ประสบการณ์ที่รุนแรงหรือกระทบกระเทือนใจ การได้พบเห็นบ่อย ๆ เป็นสิ่งที่จะมีอิทธิพลทำให้คนมีทัศนคติแตกต่างกันออกไป
4. อิทธิพลจากสื่อมวลชน ไม่ว่าจะเป็นวิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ ต่างก็เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลในการเกิดและเปลี่ยนทัศนคติ โดยเฉพาะอิทธิพลของสื่อมวลชนอาจเรียกได้ว่า มีมากที่สุดในเรื่องที่ผู้รับไม่คุ้นเคยมาก่อน

องค์ประกอบของทัศนคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 3) ได้แบ่งองค์ประกอบของทัศนคติไว้ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านพุทธิปัญญา ได้แก่ ความคิด ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มนุษย์ใช้ในการคิด ความคิดนี้อาจจะอยู่ในรูปใดรูปหนึ่งแตกต่างกัน เช่น เมื่อคนหนึ่งพูดถึงหรือนึกถึงรถยนต์ อาจจะนึกถึงรถยนต์ยี่ห้อฟอร์ด หรือยี่ห้ออื่น ๆ ส่วนประกอบของทัศนคติส่วนนี้แสดงให้เห็นชัดเจน เมื่อเรามองเห็นประโยคที่ว่า "รถยนต์เป็น...." หรือ "รถยนต์...." ซึ่งการอธิบายถึงรถยนต์นั้น

จะต้องมีความเข้าใจก่อนว่า "รถยนต์มีความหมายต่อตัวผู้พูดอย่างไร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ความคิด ความเข้าใจเกี่ยวกับรถยนต์เป็นอย่างไรนั่นเอง"

2. องค์ประกอบทางด้านท่าทีความรู้สึก เป็นส่วนประกอบทางด้านอารมณ์ความรู้สึก ซึ่งเป็นตัวเรา "ความคิด" อีกต่อหนึ่ง ถ้าบุคคลมีภาวะความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดี ขณะที่คิดถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ขณะที่คิดถึงหรือนึกถึงรถยนต์ ซึ่งอาจจะแตกต่างกัน แสดงว่าบุคคลนั้นมีความรู้สึกในด้านบวก และมีความรู้สึกในด้านลบตามลำดับต่อรถยนต์นั้น

3. องค์ประกอบทางการปฏิบัติ องค์ประกอบนี้เป็นองค์ประกอบที่มีแนวโน้มในทางปฏิบัติ หรือถ้าสิ่งเร้าเหมาะสม จะเกิดการปฏิบัติหรือมีปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ขับรถยนต์ ชื้อหรือ ให้ค่าชมเชยรถยนต์ เป็นต้น

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ทศนคติเกิดจากอิทธิพลของพ่อแม่ ครู เพื่อน ประสบการณ์ส่วนตัว และสื่อมวลชน โดยทศนคติมีองค์ประกอบดังนี้ คือ ด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านการปฏิบัติ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ทศนคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ทศนคติของนักเรียนต่อวิชาที่เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

सानนท์ ฉวยศรีศิริ (2522 : 48 - 49) ได้ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพล ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดนครปฐม ผลการศึกษาพบว่า ทศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีสำหรับการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สมชัย วงษ์นายะ (2524 : 69) ที่ศึกษาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสระบุรี ผลการวิจัยพบว่า ทศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในปีเดียวกัน สุชาติ ลีตระกูล (2524 : 84 - 92) ได้ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 422 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ตัวพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ตัวหนึ่งก็คือ ทักษะคิดที่มีต่อเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์

ประสงค์ เกียรติฉัตรชัย (2527 : 79) ศึกษาองค์ประกอบด้านตัวนักเรียนและครูในฐานะเป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดแพร่ จำนวน 538 คน และครูผู้สอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 21 คน ผลการศึกษาพบว่า ตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คือ ทักษะคิดในการเรียน ส่วนตัวพยากรณ์ที่รองลงมา ได้แก่ การเรียนชั้นอนุบาลหรือชั้นเด็กเล็ก วุฒิครู แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การகுโทรทัศน์ การอ่านหนังสือพิมพ์ หรือหนังสืออ่านประกอบนอกเวลา และการบริการสนับสนุนการสอน ^{ตัวเร} บราวน์ และโฮล์ทแมน (Brown and Holtzman. 1965 : 5) ศึกษาองค์ประกอบที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ ความสนใจ การเอาใจใส่ นิสัยและทัศนคติต่อการเรียนที่จะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่า ทั้งนิสัยและทัศนคติทางการเรียน มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าตัวแปรด้านบุคลิกภาพอื่น ๆ ^{ตัวเร}

ไดแกน (Deighan. 1971 : 3333-A) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาเลขคณิต และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเลขคณิต กับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติวิชาเลขคณิตของครูและนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาที่อยู่ในเขตชนบทเกรด 3, 5 และ 6 จำนวน 1,022 คน ครู 44 คน ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติต่อวิชาเลขคณิตของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเลขคณิต ^{ตัวเร}

ในปีเดียวกัน ฟรานซิส (Francies. 1971 : 1333-A) ได้ศึกษาทัศนคติต่อวิชาเลขคณิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเลขคณิตของนักเรียนเกรด 4 และ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน 180 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเลขคณิตในระดับปานกลางและสูง มีทัศนคติต่อวิชาเลขคณิตดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเลขคณิตต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนชายและหญิงมีทัศนคติต่อวิชาเลขคณิตไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับที่

แมนตันทอน (Mantantuono. 1971 : 248 - A) ได้ศึกษาทัศนคติต่อวิชาเลขคณิตของนักเรียนเกรด 3 และเกรด 5 และต้องการหาความสัมพันธ์ของทัศนคติต่อวิชาเลขคณิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเลขคณิต กลุ่มตัวอย่างจำนวน 602 คน ปรากฏว่า ทัศนคติต่อวิชาเลขคณิตมีส่วนช่วยอย่างมากในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเลขคณิต

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า ทัศนคติทางการเรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงคาดว่า ทัศนคติทางการเรียนจะเป็นตัวแปรสำคัญตัวหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ทัศนคติของนักเรียนต่อครูที่สอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ละเอียต บุญเกิด (2513 : 78) พบว่า คุณลักษณะของครูที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวก ได้แก่ คุณลักษณะของครูที่ประการในด้าน การสอน แนะนำ เหตุผล และ ยุติธรรม ส่วนคุณลักษณะที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางลบ ได้แก่คุณลักษณะห้าประการของครูในด้านส่งเสริม เมตตา บุคลิก อุปการะ และความสัมพันธ์

บุษกร เพชรวิวรรณ์ (2519 : 75) ได้ศึกษาทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีต่อครูในโรงเรียนภาคกลาง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,176 คน ในด้านที่ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติต่อครูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นพบว่า เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อครูของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ พบว่าทัศนคติต่อครูของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกัน มีความแตกต่างกันเฉพาะในด้านการสอน และการปกครองเท่านั้น

ชวนชัย เชื้อสาธุชน (2522 : 61) ได้ศึกษาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดชลบุรี โดยใช้ตัวแปรด้านทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วย พบว่า ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อครูที่สอนวิชาภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คาน (สมชัย วงษ์นายะ. 2524 : 29 ; อ้างอิงมาจาก Khan. 1967 : 2395-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบด้านทัศนคติที่มีส่วนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็น

นักเรียนเกรด 9 และเกรด 12 โดยได้นำองค์ประกอบทางด้านทัศนคติหลายประการมาใช้พยากรณ์ร่วมกับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาปรากฏว่า องค์ประกอบที่สำคัญคือ ทัศนคติต่อครู

เบลคโซ (Bledsoe. 1971 : 119 - 126) พบว่า นักเรียนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อครูต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีทัศนคติต่อครูต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงได้คะแนนทัศนคติต่อครูสูงสุด นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้คะแนนทัศนคติต่อครูต่ำสุด

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า ทัศนคติต่อครูที่สอนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงคาดว่า ทัศนคติต่อครูที่สอนจะเป็นตัวแปรสำคัญตัวหนึ่งที่น่าจะเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อความสนใจของบิดามารดาในการเรียนของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กองวิจัยการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2520 : 18) ได้วิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพของโรงเรียนประถมศึกษา พบว่า ในครอบครัวที่บิดามารดาเห็นความสำคัญของการศึกษา เด็กจะมีผลสัมฤทธิ์สูง เพราะบิดามารดาสันับสนุนการเรียนของเด็กโดยให้กำลังใจ เอาใจใส่ในการทำการบ้าน และการหาความรู้ของเด็ก ส่วนครอบครัวที่พ่อแม่ไม่เอาใจใส่หรือไม่ให้การสนับสนุน เด็กก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

สุชาติ ลีตระกูล (2524 : 120) พบว่า การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองเป็นคำพยากรณ์ที่สำคัญตัวหนึ่งในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนครสวรรค์

มอร์โร และวิลสัน (Morrow and Wilson. 1961 : 501 - 510) ศึกษาพบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น พ่อแม่ให้การเอาใจใส่อย่างดี ช่วยเหลือทุกด้าน ทั้งทางด้านกิจกรรม ความคิดเห็น ความเชื่อมั่น ซึ่งส่งผลสะท้อนให้เด็กเกิดความไว้วางใจ และสิ่งเร้าที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ

ฮิลเลียด และ โรเบิร์ต (Hilliard and Robert. 1969 : 426) ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ปกครอง พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น บิดามารดามักจะให้การยอมรับ ยกย่องชมเชย แสดงความสนใจและเข้าใจเด็กมาก

เซอร์ล็อก (ฮอฟฟ์เนอร์ ชูม และคนอื่น ๆ. 2527 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Hurlock. 1898 : 926) ได้กล่าวว่า เด็กที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมักจะมาจากครอบครัวที่บิดามารดามีทัศนคติที่ดีต่อลูก และมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด การที่เด็กมีบิดามารดาที่เข้าใจตน ให้ความรัก ความอบอุ่น และความช่วยเหลือ เด็กย่อมมีสุขภาพจิตดี และการไม่มีปัญหาทางบ้าน จะทำให้เด็กเรียนได้เต็มที่และประสบความสำเร็จทางการเรียน

จากที่กล่าวทั้งหมดข้างต้น สรุปได้ว่า การเอาใจใส่ของพ่อแม่จะทำให้เด็กมีสุขภาพจิตที่ดี และเรียนได้ดี ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคาดว่า ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อความสนใจของบิดามารดาน่าจะเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้านของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เอกสารเกี่ยวกับภาษาที่ใช้พูดที่บ้านของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มนุษย์กับการใช้ภาษา

ภาษาเป็นวิธีการสื่อสารอย่างมีระบบ โดยสื่อสารในด้านความคิดหรือความรู้สึกโดยใช้สัญลักษณ์ เสียง ท่าทาง หรือเครื่องหมายที่มีแบบแผน และมีความหมายที่เป็นที่เข้าใจได้ (Brown. 1982 : 2 ; citing Gove. 1961 : 1270)

มนุษย์มีหลายเผ่าพันธุ์หลายกลุ่มสังคม ความแตกต่างของภาษาของแต่ละกลุ่มสังคมแต่ละเผ่าพันธุ์มีอยู่ทั่วไป จากการสำรวจของ มุลเลอร์ (จินดา งามสุทธิ. 2524 : 11 - 13 ; อ้างอิงมาจาก Muller. n.d.) ได้สรุปว่า ภาษาที่มนุษย์ใช้กันอยู่มีประมาณ 2,500 ภาษา เป็นภาษาของยุโรป 166 ภาษา ภาษาของเอเชีย 131 ภาษา ภาษาของแอฟริกา 705 ภาษา ภาษา

ของแถบคาบสมุทร 750 ภาษา ภาษาของอเมริกา 700 ภาษา และภาษาที่ไม่ได้สำรวจอีกประมาณ 48 ภาษา ภาษาที่มีใช้กันอย่างมากมานี้ไม่ได้หมายความว่า ในแต่ละประเทศจะมีภาษาใช้เพียงภาษาเดียว เกือบทุกประเทศจะมีชนกลุ่มน้อยอยู่บ้างไม่มากก็น้อย ชนกลุ่มน้อยนั้นนอกจากจะมีขนบธรรมเนียมประเพณีที่ต่างไปจากชนกลุ่มใหญ่ของประเทศแล้ว ยังพูดภาษาที่ต่างไปอีกด้วย (วิไลวรรณ พนิชฐานันท์. 2526 : 141) ภาษาที่ชนกลุ่มน้อยใช้นั้นบางครั้งก็ใช้ภาษาที่ต่างตระกูลไปจากภาษาของชนกลุ่มใหญ่ การเป็นชนกลุ่มน้อย หมายถึง การต้องเรียนรู้ภาษาของชนกลุ่มใหญ่หรือภาษาราชการ เพราะชนกลุ่มน้อยต้องติดต่อกับสังคมของชนกลุ่มใหญ่ จึงต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาของชนกลุ่มใหญ่ด้วย ทำให้ชนกลุ่มน้อยกลายเป็นผู้ที่พูดสองภาษา (วิไลวรรณ พนิชฐานันท์. 2524 : 30)

การใช้สองภาษาและผู้พูดสองภาษา

การใช้สองภาษาเฉพาะบุคคลนั้น ฟิชแมน (Fishman. 1966 : 122) ให้ความหมายไว้ดังนี้ การใช้สองภาษา คือ การแสดงความสามารถที่จะติดต่อกันในการสื่อสารโดยทางภาษามากกว่าหนึ่งภาษา การที่บุคคลใช้สองภาษาหรือเป็นผู้พูดสองภาษา ความแตกต่างของการใช้สองภาษาตามนัยนี้อยู่ที่การแสดงความสามารถในการใช้สองภาษา และชนิดของการสื่อสาร แต่นักภาษาศาสตร์บางรายที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับความสามารถในการใช้สองภาษา สโพลสกี (Spolsky. 1982 : 165) ให้ความหมายของผู้พูดสองภาษาไว้ดังนี้ ผู้พูดสองภาษาคือ บุคคลผู้ซึ่งสามารถใช้ภาษาอย่างมีทักษะเท่าเทียมกันในสองภาษาหรือมากกว่า

ความสามารถในการใช้สองภาษาอย่างเท่าเทียมกัน เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยาก ในกรณีของผู้พูดสองภาษาตามธรรมชาติ จากการสังเกตความสามารถในการใช้ภาษานั้น กราเดอร์ (Spolsky. 1982 : 165 ; citing Grader. 1969 : 185) ได้สรุปไว้ว่า บุคคลที่สามารถใช้สองภาษาได้อย่างเท่าเทียมกันเป็นเพียงความหมายทางทฤษฎีเท่านั้น แต่อาจจะเป็นไปได้สำหรับผู้พูดสองภาษาที่เรียนและฝึกในโรงเรียนโดยเฉพาะ ส่วนผู้พูดสองภาษาที่เกิดจากสภาพสังคมบังคับให้ต้องใช้สองภาษา โดยที่ภาษาแม่ (Mother Tongue) เป็นภาษาที่ไม่ใช่ภาษาราชการ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนภาษาราชการเป็นภาษาที่สอง (Second Language) จึงมีแนวโน้มที่จะสร้างปัญหขึ้นได้

ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ

ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศต่างกันดังนี้ (ศรีวิชัย สุวรรณภักติ. 2520 : 51 ;

อ้างอิงมาจาก Marckwardt. 1965 : 3)

ภาษาที่สอง คือ ภาษาที่ใช้กันภายในประเทศ นอกเหนือจากภาษาแม่ เช่น อาจใช้สอนในโรงเรียนหรือใช้ในการติดต่อราชการ ซึ่งอาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเป็นภาษาราชการ เช่น ภาษาอังกฤษที่ใช้กันในประเทศฟิลิปปินส์ ในประเทศอินเดีย ภาษาฝรั่งเศสใน ประเทศแคว้นเมอรูนในทวีปแอฟริกาเหนือ เป็นต้น การที่ประเทศหนึ่งประเทศใดมีสองภาษานี้ อาจเนื่องมาจากสาเหตุทางการเมือง คือ ตกเป็นเมืองขึ้นของประเทศเจ้าของภาษานั้น หรืออาจจะเป็นเพราะมีภาษาที่ใช้ภายในประเทศหลายภาษาจนไม่สามารถเอาภาษาใดภาษาหนึ่งมาเป็นภาษาที่ทุกคนจะเข้าใจได้จึงต้องใช้ภาษาอื่นช่วยเป็นสื่อกลางให้เป็นที่เข้าใจซึ่งกันและกัน ภาษาคำต่างประเทศ (Foreign Language) คือ ภาษาที่ไม่จำเป็นต้องใช้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน แต่ใช้เพื่อประโยชน์ในการติดต่อกับเจ้าของภาษานั้น ๆ เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดและประสบการณ์ต่าง ๆ ซึ่งกันและกัน เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส หรือภาษาเยอรมันในประเทศไทย เป็นต้น ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศมีความแตกต่างกันดังกล่าวดังนั้น ผู้พูดสองภาษาจึงไม่ใช่ผู้พูดภาษาต่างประเทศ แต่ภาษาใดภาษาหนึ่ง อาจเป็นได้ทั้งภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ

สภาพทั่วไปของผู้พูดสองภาษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส เป็นสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เดิมรวมกันอยู่เป็นมณฑลปัตตานีตามระเบียบการปกครองมณฑล พ.ศ. 2444 และประกาศแยกออกเป็นจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรสยาม พ.ศ. 2476 (หลวงนรกิจบริหาร. 2517 : 157) ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้นี้ ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลามดังแสดงในตาราง 1 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2526 ก : 15 - 16 ; 2526 ข ; 22 และ 2526 ค : 12)

ตาราง 1 จำนวนประชากรและร้อยละของการนับถือศาสนาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

จังหวัด	จำนวนประชากร	ร้อยละของการนับถือศาสนา		
		อิสลาม	พุทธ	อื่น ๆ
ยะลา	280,816	60	22	18
ปัตตานี	463,348	82	18	-
นราธิวาส	452,066	78	21	1
รวม	1,196,230	75	20	5

สำหรับนักเรียนในวัยเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับสอดคล้องกับจำนวนประชากร และพบว่านักเรียนจำนวนมากใช้ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน ดังแสดงไว้ในตาราง 2 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

2526ก : 23 ; 2526 ข : 87 2526 ค : 21 และ 2525 : 24)

ตาราง 2 จำนวนนักเรียนระดับประถมศึกษา ร้อยละของการนับถือศาสนา และร้อยละของการใช้ภาษาอื่นนอกจากภาษาไทย ปีการศึกษา 2524 ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

*

จังหวัด	จำนวนนักเรียน	ร้อยละการนับถือศาสนา			ร้อยละที่ใช้ภาษาอื่น
		อิสลาม	พุทธ	อื่น ๆ	
ยะลา	46,165	64.01	35.82	0.17	71.75
ปัตตานี	75,831	83.99	16.01	-	84.48
นราธิวาส	69,696	81.03	18.97	-	83.26
รวม	189,692	78.25	21.71	0.04	81.07

สำหรับประชากรที่นับถือศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีความผูกพันอยู่กับภาษามลายูท้องถิ่นอย่างแน่นแฟ้น ภาษามลายูท้องถิ่นเป็นสมบัติของสังคมผู้นับถือศาสนาอิสลามมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของการนับถือศาสนาอิสลาม และใช้กันอยู่ทั่วไปในกลุ่มผู้นับถือศาสนาอิสลาม (อารงสุทธศาสน์. 2523 : 21 - 22) และประชากรเหล่านี้เกือบทั้งหมดใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน (สำนักงานศึกษาธิการเขต 2. 2526 : 1) จึงทำให้ค่าร้อยละของนักเรียนในระดับประถมศึกษาที่พูดภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาไทยสูง จากการที่ประชากรนับถือศาสนาอิสลามไม่นิยมใช้ภาษาไทยและพูดภาษาไทยไม่ได้ จึงทำให้สภาพการไม่รู้หนังสือไทยในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มีอัตราสูงเมื่อเทียบกับผลรวมของประเทศ ดังแสดงในตาราง 3 (สำนักงานศึกษาธิการเขต 2. 2526 : 6)

ตาราง 3 คำร้อยละของประชากรที่ไม่รู้หนังสือในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

จังหวัด	พ.ศ. 2503	พ.ศ. 2513	พ.ศ. 2523
ของประเทศ	28	18.2	14.30
ยะลา	62	44.0	27.37
ปัตตานี	67	50.8	32.36
นราธิวาส	72	53.1	35.23

จากการที่ประชากรไม่รู้หนังสือไทยมีจำนวนมาก และไม่นิยมพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน น่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สามจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นพื้นที่ที่ไวต่อการเกิดปัญหาต่าง ๆ ดังที่ มาโนชญ์ บุญญานวัตร (2525 : 7 - 8) ได้กล่าวไว้ดังนี้ คือ การที่ประชาชนไม่รู้หนังสือไทย และพูดภาษาไทยไม่ได้ ก่อให้เกิดปัญหาอื่นตามมา เช่น ปัญหาการศึกษา ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาการเมือง ปัญหาสังคมและการปกครอง ทำให้สถานการณ์ของจังหวัดชายแดนภาคใต้อยู่ในภาวะที่ลำบาก ประชาชนมีฐานะยากจน ข้าราชการติดต่อกับประชาชนได้ด้วยความยากลำบากเกิดช่องว่างระหว่างข้าราชการกับประชาชน มีการแบ่งพวก ทำให้ขาดความเป็นเอกภาพในชาติ

ปัญหาต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้หากพิจารณาให้ลึกซึ้ง มีมูลเหตุพื้นฐานเกี่ยวข้องกับสภาพการเป็นผู้พูดสองภาษาของประชากร ส่วนใหญ่ที่นับถือศาสนาอิสลามและในชีวิตประจำวันใช้ภาษามลายูท้องถิ่นที่มีโครงสร้างของภาษาแตกต่างไปจากภาษาไทย การไม่ใช้ภาษาไทยทำให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาการศึกษา ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้โดยเฉพาะเยาวชนไทยที่นับถือศาสนาอิสลามยังพัฒนาทางด้านการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ เพราะการพูดและการเขียนภาษาไทยยังมีขอบเขตจำกัดเฉพาะในโรงเรียน เมื่อกลับไปบ้านก็เหมือนกลับเข้าสู่วงจรชีวิตเดิม พูดคุยกับพ่อแม่ผู้ปกครองด้วยภาษามลายูท้องถิ่นอีกต่อไป (ฉายฉาน ใหศริกุล. 2526 : 2)

ดังนั้นจึงทำให้เด็กขาดทักษะในการใช้ภาษาไทย ซึ่งจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ภาษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการสื่อสารความคิด ความรู้สึก โดยใช้สัญลักษณ์ เสียง ท่าทาง หรือเครื่องหมายที่มีแบบแผน และมีความหมายที่เข้าใจได้ ทั้งนี้เพื่อสื่อความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งมนุษย์ในแต่ละเผ่าพันธุ์ แต่ละสังคม ไม่จำเป็นต้องมีภาษา เพียงภาษาเดียว เกือบทุกประเทศจะมีชนกลุ่มน้อยอยู่ไม่มากก็น้อย ชนกลุ่มน้อยนั้นนอกจากจะมีขนบ ธรรมเนียมประเพณีที่ต่างไปจากชนกลุ่มใหญ่แล้วยังพูดภาษาที่แตกต่างไปจากชนกลุ่มใหญ่ด้วย สำหรับ ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ประกอบด้วยจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส นั้น พบว่า ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม และใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในชีวิตประจำวันมากกว่า ภาษาไทย ด้วยเหตุที่คนส่วนใหญ่นิยมพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวันนี้เอง จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมามากมาย เช่น ปัญหาการศึกษา ปัญหาสังคม ปัญหาการเมือง ปัญหาเศรษฐกิจ เป็นต้น สำหรับปัญหาด้านการศึกษานั้น เป็นปัญหาหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งที่ต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดปัตตานี ทั้งนี้เพราะปัจจุบันนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัด ปัตตานี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเป็นอันดับ 3 ของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต ผู้วิจัยจึงคาดว่า การที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนี้ สาเหตุหนึ่งน่าจะ มาจากภาษาที่นักเรียนใช้พูดที่บ้าน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้านของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงมหาดไทย และกระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2520 : 95) ได้ร่วมกันวิจัยถึงประสิทธิภาพ โรงเรียนประถมศึกษาทั่วประเทศ พ.ศ. 2517 ได้ทดสอบทักษะเบื้องต้นทางการเรียน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเลขคณิตและภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 23,555 คน จากโรงเรียนประถมศึกษาทั่วประเทศ ผลปรากฏว่า มีความแตกต่างกันมากระหว่าง สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนในภูมิภาคต่าง ๆ และภายในภูมิภาคเดียวกันโดยที่นักเรียนใน กรุงเทพมหานครมีคะแนนสูงสุด นักเรียนในภาคกลาง ภาคใต้ ภาคเหนือได้คะแนนรองลงมา ส่วน

นักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือทำคะแนนได้ต่ำสุด และการที่นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกันมีส่วนเกี่ยวข้องกับขนาดของโรงเรียน จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนชี้ให้เห็นว่าความแตกต่างในด้านสภาพที่ตั้งของบ้าน ภาษาที่ใช้พูดกันที่บ้านและโดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชีพของบิดาเป็นตัวแปรที่ใช้อธิบายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนได้ดีที่สุด รองลงมา ได้แก่ สื่อความรู้ทางหนังสือพิมพ์ และโทรทัศน์ ส่วนการศึกษาของบิดาและการศึกษาของบุคคลที่มีอายุสูงกว่าในครอบครัวไม่ค่อยจะมีส่วนสำคัญ นอกจากนี้ยังพบว่า ระยะทางจากบ้านถึงโรงเรียน และการขาดเรียนของนักเรียนมีผลทำให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคือน้อยกว่านักเรียนกลุ่มอื่น หลังจากนั้นสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2523 ก : 52 - 55) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาทั่วประเทศ พบว่า ตัวแปรเกี่ยวกับคุณลักษณะของโรงเรียน ได้แก่ ความเห็นของครูเกี่ยวกับความสามารถทางวิชาการของนักเรียน ระยะเวลาที่ครูประกอบอาชีพ ขนาดของโรงเรียน และวุฒิของครู และตัวแปรเกี่ยวกับคุณลักษณะของนักเรียน ได้แก่ ภาษาพูดที่บ้านของนักเรียน สามารถใช้อธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ถึงร้อยละ 25 และเมื่อหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างภาษาพูดที่บ้านของนักเรียนกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.234 ส่วน ประยงค์ อุปัทม์ (2525 : 63 - 64) ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ใช้ภาษาพูดที่บ้าน และใช้ภาษาพูดกับเพื่อน และบุคคลอื่นนอกบ้านต่างกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2525 ที่สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาและโรงเรียนเทศบาลในจังหวัดยะลา พบความแตกต่างที่สำคัญ 2 ประการ ดังนี้ คือ นักเรียนที่พูดภาษาไทยกลาง นักเรียนที่พูดทั้งภาษามลายูท้องถิ่น ภาษาไทยกลาง และภาษาถิ่นใต้ และนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นใต้ทั้งสามกลุ่ม มีความสามารถด้านการอ่านสูงกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นที่บ้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลาง นักเรียนที่พูดทั้งภาษามลายูท้องถิ่น ภาษาไทยกลาง และภาษาถิ่นใต้ และนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นใต้ทั้งสามกลุ่ม มีความสามารถด้านการอ่านสูงกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นกับเพื่อนและบุคคลอื่นนอกบ้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2525 : 46) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างดัชนีทางการศึกษาที่เกี่ยวกับความสามารถพื้นฐาน (เลขคณิตและภาษาไทย) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทั่วประเทศ พบความสัมพันธ์ระหว่างสภาพทางเศรษฐกิจสังคมบางประการ กับความสามารถพื้นฐานที่น่าสนใจของนักเรียนในภาคใต้ 2 ประการ ดังนี้ คือ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถพื้นฐานกับค่าร้อยละของนักเรียนที่ใช้ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาไทยที่บ้าน มีค่า -0.60 และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถพื้นฐาน กับค่าร้อยละของนักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม มีค่า -0.51 คือความสามารถพื้นฐานมีความสัมพันธ์ที่มีค่าสูงในทางกลับกันกับค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ใช้ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาไทยที่บ้าน และกับค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม

ในปีเดียวกัน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2525 : 62) ศึกษาอัตราการเลื่อนชั้นและความสามารถพื้นฐานทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า การที่นักเรียนใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่ออัตราการเลื่อนชั้น และความสามารถพื้นฐานทางการเรียนของนักเรียน

ซิลเครส และคลาเวอรี (Childress and Claverie. 1981 : 4626A - 4627A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับสองที่พูดสองภาษา (ฝรั่งเศส - อังกฤษ) ที่อยู่ในอว็วยเอลล์ ปารีส (Avoyelles Paris) รัฐหลุยเซียน่า และได้สรุปผลการศึกษาไว้ดังนี้คือ นักเรียนสองภาษากับนักเรียนปกติ มีการเปลี่ยนแปลงในผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนไม่แตกต่างกัน นักเรียนที่มีความสามารถสูงทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันในผลสัมฤทธิ์ทางภาษา นักเรียนที่มีความสามารถต่ำในกลุ่มที่พูดสองภาษา มีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาค่าต่ำกว่ากลุ่มปกติอย่างเชื่อมั่นได้ และความเปลี่ยนแปลงในผลสัมฤทธิ์ทางภาษาโดยเฉลี่ยแล้ว กลุ่มผู้พูดสองภาษามีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มปกติ

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ผู้พูดสองภาษาจะมีความสามารถในการใช้ถ้อยคำ ใช้ศัพท์ และใช้คำที่พลิกแพลงได้น้อยกว่าผู้พูดภาษาเดียว และภาษาพูดที่บ้านเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดี ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยคาดว่า การที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตต่ำนั้น

ภาษาที่นักเรียนใช้พูดที่บ้านอาจจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เพราะนักเรียนส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม และใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ศาสนากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ ศาสนากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ศาสนาเป็นองค์ประกอบประการหนึ่ง ที่มีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังที่ วิกกรม กมลสุโกศล (2518 : 104) กล่าวว่า พ่อแม่ของเด็กที่นับถือศาสนาพุทธ และพ่อแม่ของเด็กที่นับถือศาสนาอิสลาม มีขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมแตกต่างกัน ย่อมจะมีวิธีการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน จึงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของสุมาลี สังข์ศรี (2521 : 5) ที่กล่าวว่าบุคคลในละแวกบ้านเดียวกันจะดำเนินชีวิตไปตามกรอบของขนบธรรมเนียมประเพณีเดียวกัน มีความเชื่อและมีเจตคติต่าง ๆ คล้ายคลึงกัน

สำหรับในจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีประชาชนนับถือศาสนาอิสลามอยู่เป็นจำนวนมาก ศาสนาอิสลามในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยเป็นศาสนาที่เก่า และประชาชนศรัทธาเลื่อมใส โดยเคร่งครัดอย่างเสมอต้นเสมอปลาย (ประสิทธิ์ เวชสวรรค์. 2509 : 320) ศาสนาอิสลามเป็นศาสนาที่มีอิทธิพลเหนือขนบธรรมเนียมประเพณีของบุคคลเป็นอย่างมาก เพราะศาสนาอิสลามมิใช่ศาสนาอย่างเฉียดแต่เป็นธรรมนูญของชีวิต (ประสิทธิ์ เวชสวรรค์. 2509 : 27) และเนื่องจากศาสนาอิสลามมีบทบัญญัติไว้ว่า มุสลิมทุกคนจะต้องทำการศึกษาในเรื่องศาสนาจนสามารถที่จะปฏิบัติศาสนกิจได้อย่างถูกต้อง การศึกษาวิชาศาสนาอิสลามจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมุสลิมทุกคน (ชมรมไทยมุสลิมภาคใต้. 2517 : 51 - 52) ดังจะเห็นได้จากการที่ชาวไทยมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้นิยมส่งบุตรหลานของตนไปศึกษากับผู้มีความรู้ทางศาสนา ซึ่งส่วนมากก็ส่งไปศึกษากับโต๊ะครูตามปอเนาะต่าง ๆ (รุ่ง แก้วแดง. 2511 : 50) หรือที่เรียกว่าโรงเรียนราษฎร์ สอนศาสนาอิสลามในปัจจุบันมากกว่าที่จะส่งเข้าไปศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล (ชมรมไทยมุสลิมภาคใต้. 2517 : 51 - 52) เพราะชาวไทยมุสลิมเห็นว่าการเรียนวิชาศาสนาในปอเนาะมีประโยชน์มาก ประกอบกับมองไม่เห็นความสำคัญ และประโยชน์ที่จะให้ลูกหลานของตนได้เล่าเรียนตามหลักสูตรการ

ศึกษาของทางราชการ กลับเห็นว่าการเรียนทางศาสนายังจะมีหน้ามามากกว่า (มงคล สุวรรณโชติช่วง. 2512 : 36) ชาวไทยมุสลิมเห็นว่าการเล่าเรียนทางภาษาไทยไม่มีความจำเป็นสำหรับพวกเขา นอกจากนี้เขายังเชื่อว่าการเรียนทางด้านวิชาการเป็นเรื่องที่ขัดต่อคำสั่งสอนของศาสนา (จำลอง สวณะคุณานนท์. 2519 : 26 ; อ้างอิงมาจาก Fraser. 1966 : 84)

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นนี้ ศาสนาอาจจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในจังหวัดปัตตานี

ประสิทธิ์ เวชสวรรค์ (2509 : 90) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาการศึกษาเพื่อบูรณาการจังหวัดชายแดนภาคใต้ และสรุปว่า ภาคใต้ซึ่งมีประชากรไทยมุสลิมอยู่เป็นจำนวนมาก มีปัญหาการศึกษาอยู่หลายประการ เช่น ขาดความสนใจทางการศึกษา ไม่รู้หนังสือหลังจากจบการศึกษาไปแล้ว ไม่พูดภาษาไทย เคร่งครัดในความเชื่อที่ล้าสมัย ขาดความสำนึกในความเป็นไทย และปัญหาการศึกษาในโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม ส่วน รุ่ง แก้วแดง (2511 : 25) ได้ศึกษาทัศนคติของโต๊ะครูต่อการปรับปรุงปอเนาะเป็นโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม และผลการศึกษาสรุปได้ว่าการที่จะพัฒนาการศึกษาในภูมิภาคนี้ ควรเน้นการพัฒนาการศึกษาชาวไทยมุสลิมให้มากกว่าไทยพุทธ สาเหตุที่ชาวไทยมุสลิมมีระดับการศึกษาต่ำ เนื่องมาจากสาเหตุ 2 ประการ คือ ศาสนาและประเพณี และการบริหารการศึกษา ศาสนาและประเพณีนั้นประชาชนให้ความสำคัญแก่การศึกษาวิชาศาสนา มากเกินไปจนกลายเป็นค่านิยมทางสังคมว่า ผู้ใดมีความรู้ทางศาสนาก็จะได้รับการยกย่องจากประชาชนมาก โดยเฉพาะผู้ที่มีโอกาสไปศึกษาวิชาศาสนาในต่างประเทศ หรือเดินทางไปประกอบพิธีฮัจญ์ ในนครเมกกะด้วย แล้วจะได้รับการยกย่องให้เป็นโต๊ะหะยี (ผู้นำทางศาสนา) ซึ่งมีโอกาสได้รับซากัต (สิ่งของ) จากประชาชนอีกด้วย ในด้านการบริหารการศึกษา ระบบการศึกษาของไทยนั้นจัดโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างในด้านศาสนา ภาษา และขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวไทยมุสลิมเลย ซึ่งสอดคล้องกับที่ มงคล สุวรรณโชติช่วง (2512 : 74) ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า การที่ราษฎรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน และพูดภาษาไทยไม่ได้ถึงร้อยละ 65 นั้น ดังนั้นถ้าจะให้เด็กไทยมุสลิมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและมีโอกาสในการศึกษาต่อในชั้นมัธยมสูงขึ้นจำเป็นต้องมีการปรับปรุงการศึกษา

ในปี พ.ศ. 2524 กนิษฐา แก้วสวัสดิวงศ์ (2524 : 95) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของเด็กชาวเกาะและเด็กพื้นราบ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์กับตัวแปรด้านองค์ประกอบส่วนตัวและสภาพแวดล้อมมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ระยะทางจากบ้านถึงโรงเรียน ศาสนา การเรียนชั้นเด็กเล็ก ที่อยู่อาศัย ความสัมพันธ์กับเพื่อน ความสัมพันธ์กับพี่น้อง และการเอาใจใส่ของผู้ปกครอง

จากงานวิจัยที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ศาสนา เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่าศาสนาน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สามารถ วีระสัมฤทธิ์ (2512 : 65) ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองทางด้านตัวเลข ภาษา ความจำ จัดเข้าพวก อุปมาอุปไมย มีติสัมพันธ์สามมิติ และทักษะทางตากับเกณฑ์ คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 444 คน ปรากฏว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของแบบทดสอบสมรรถภาพสมองทุกคู่มิค่าเป็นบวก และตัวพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูง ได้แก่ สมรรถภาพทางด้านตัวเลข ภาษาและด้านความจำ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็น .3987, .3033 และ .3019 ตามลำดับ

สุนันท์ สลโกสม (2516 : 177 - 178) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน การปรับตัว ความตั้งใจเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน ความมุ่งหวังของผู้ปกครอง และฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัย พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบทดสอบเรียงอันดับ อุปมาอุปไมย ช้อนภาพ และความเข้าใจในการอ่าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็น .62 , .57 , .54 และ .47 ตามลำดับ

सानนท์ ฉายศรีศิริ (2522 : 35) ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดนครปฐม พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของสมรรถภาพทางสมองด้านตัวเลข เหตุผล มิตสัมพันธ์ และภาษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์เป็น .78, .76, .59 และ .58 ตามลำดับ

บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์ (2524 : 49 - 50) ได้ศึกษาความสามารถทางภาษาห้าด้านตามทฤษฎีโครงสร้างทางปัญญาของ กิลฟอร์ด (Guildford) โดยศึกษาความสัมพันธ์ของภาษาที่มีต่อความสามารถทางสมองเกี่ยวกับวิธีคิดห้าด้าน และผลการคิดแต่ละด้านหลักขณะ กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2523 สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และภาษาไทยสูง กับกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และภาษาไทยต่ำ จากการศึกษพบว่า ความสามารถทางภาษาทั้ง 30 แบบสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งวิชาคณิตศาสตร์และวิชาภาษาไทยได้ โดยมีความสัมพันธ์เป็นเชิงเส้นตรง นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความสามารถทางภาษาแต่ละแบบสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

เบอร์นฮาร์ด (สุชาติ ลีตระกูล. 2524 : 12 ; อ้างอิงมาจาก Bernhard. 1966 : 322) ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และ Science Grade ของนักเรียนเกรด 7 จำนวน 148 คน พบว่าผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์และ Science Grade มีค่าความสัมพันธ์เป็นบวกและสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่าน เลขคณิต และสติปัญญา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งตัวที่บอกถึงผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ได้ดีที่สุด ได้แก่ ความเข้าใจในการอ่านและเลขคณิต และในปีเดียวกัน อินเกอร์ซอล และปีเตอร์ (สุชาติ ลีตระกูล. 2524 : 13 ; อ้างอิงมาจาก Ingersall and Peter. 1966 : 931 - 937) ได้ศึกษาชุดของแบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนทั่ว ๆ ไป สำหรับแนะนำนักเรียนทางด้านการเรียน โดยใช้นักเรียนเกรด 9 - 10 จำนวน 4,000 คน ในรัฐไอโอวา พบว่า สำหรับนักเรียนเกรด 9 ตัวพยากรณ์ที่ดีในการทำนายความสามารถทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป ได้แก่ ความถนัดทางภาษา ความถนัดทางด้านตัวเลข เชาวน์ปัญญา ความคล่องแคล่วในการใช้มือ และการประสานงานของกล้ามเนื้อ ซึ่งพบว่ามีค่าสหสัมพันธ์ทุกคู่ถึง .57 ส่วนนักเรียนเกรด 10 ตัวพยากรณ์ที่ดีได้แก่ ความถนัดทาง

ภาษาซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .63

จากงานวิจัยที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความสามารถทางภาษา มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่าความสามารถทางภาษาไทยน่าจะเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับสื่อมวลชนของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สุชาติ ลีตระกูล (2524 : 84) ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนครสวรรค์ ผลการวิจัยพบว่า ตัวพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ได้แก่ การดูโทรทัศน์ และการอ่านหนังสือพิมพ์

มนต์ชัย นินนาทนนท์ (2526 : 75 - 77) ได้ศึกษาอิทธิพลของโทรทัศน์ต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ โดยศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1,000 คน พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ประโยชน์จากการชมโทรทัศน์มีดังนี้ คือ ทำให้ได้รับความรู้ และทราบข่าวเหตุการณ์ทันโลกมากที่สุด นอกจากนี้ยังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทำให้มีความคิดสร้างสรรค์ และสามารถนำความรู้ต่าง ๆ ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ในปีต่อมา ประสงค์ เกียรติการณีย์ (2527 : 79) ศึกษาพบว่า การดูโทรทัศน์ การอ่านหนังสือพิมพ์ หรืออ่านหนังสือประกอบนอกเวลา เป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตที่ตรงลงมาจากทัศนคติในการเรียน

แคมป์ (ประสงค์ เกียรติการณีย์. 2527 : 24 ; อ้างอิงมาจาก Camp. 1965 : 1420) ได้สำรวจการใช้หนังสือพิมพ์รายวันเป็นประจำของนักเรียน 4, 5 และ 6 ของโรงเรียนประจำตำบล ในรัฐเพนซิลวาเนีย ผลปรากฏว่า หนังสือพิมพ์เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับเด็กชั้นประถม หนังสือพิมพ์เป็นเครื่องมือที่สำคัญของการสื่อสารในสังคม และเป็นอุปกรณ์ที่สามารถใช้ในการสอนได้ทุกวิชา

จากงานวิจัยที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การใช้สื่อมวลชนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคาดว่า การรับสื่อมวลชนน่าจะมีความเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่ม สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของบิดามารดากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สุนันท์ สลโกสุม (2516 : 167) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน การปรับตัว ความตั้งใจเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน ความมุ่งหวังของผู้ปกครอง และฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพเกษตรกรรมมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่ากลุ่มอื่น ส่วนสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2519 : 105) ดำเนินโครงการวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียนประถมศึกษา ได้ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลขององค์ประกอบทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2516 ผลปรากฏว่า ขนาดของโรงเรียน อาชีพของบิดามารดา การศึกษาก่อนภาคบังคับ และการเรียนซ้ำชั้นของนักเรียนเป็นตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน นอกจากนี้ บุญชม ศรีสะอาด (2524 : 178 - 187) ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน โดยใช้ผลการเรียนวิชาสังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นเกณฑ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 1,415 คน ครู 30 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 10 ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเรียน ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัด ความสนใจ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง เวลาที่ใช้ในการเรียน อาชีพของบิดามารดา คุณภาพของการสอบ และบรรยากาศในโรงเรียน

โชปรา (Chopra. 1967 : 359 - 361) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง 1,359 คน เป็นนักเรียนอายุระหว่าง 14 - 17 ปี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพเกี่ยวกับวิชาการจะมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพอื่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการวิจัยของโชปรา แสดงให้เห็นว่า อาชีพของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับการเรียนของนักเรียน

ในความปกครอง นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพกรรมกร จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพอื่น ๆ นอกจากนี้ คอมเบอร์ และคีฟส์ (พิศเพลิน เขียวหวาน. 2521 : 29 - 30 ; อ้างอิงมาจาก Comber and Keeves. n.d.) ทำการวิจัยโดยใช้ กลุ่มตัวอย่าง 23 ประเทศ พบว่าสภาพแวดล้อมทางบ้าน อาชีพบิดา การศึกษาของบิดา การใช้ พจนานุกรม เพศของนักเรียน ชั่วโมงที่ใช้ในการทำบ้าน โอกาสที่จะได้เรียน การดูโทรทัศน์ รวมทั้งการที่ได้มีชั่วโมงในการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินและทัศนคติทางวิทยาศาสตร์ ตัวแปร เหล่านี้ต่างมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ และ แอชเวอร์ธ (Ashworth. 1963 : 3224 - A) ได้รายงานสนับสนุนว่า สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา อีกทั้งโอกาสที่นักเรียนจะอ่านหนังสือที่มีคุณค่าและการที่ศนาจารย์จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนด้วย

จากงานวิจัยที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า อาชีพของบิดามารดาจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่าอาชีพของบิดามารดา น่าจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สวัสดิ์ บรรเทงสุข (2510 : 247 - 249) สำรวจปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเลือกอาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2509 ในโรงเรียนสาธิต วิทยาลัย วิชาการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองมีรายได้ต่างกันจะมีปัญหาในเรื่องการเรียน ต่างกัน

เอกวิทย์ ณ ถลาง และคนอื่น ๆ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2522 : 81 ; อ้างอิงมาจาก เอกวิทย์ ณ ถลาง และคนอื่น ๆ) ศึกษาเกี่ยวกับสภาพการเรียนรู้ของ ผู้จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล 3 วิชา คือ การอ่าน การ เขียน และเลข กลุ่มตัวอย่างใช้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 28 โรงเรียน ในจังหวัด พระนครศรีอยุธยา ลำปาง และนครศรีธรรมราช ผลปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างจังหวัดสุรินทร์ทำคะแนน

ได้ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างในจังหวัดอื่นมาก ซึ่งข้อมูลแสดงให้เห็นว่า จังหวัดสุรินทร์มีปัญหาทางเศรษฐกิจมากกว่าจังหวัดอื่น คือ ประชากรมีรายได้น้อย การคมนาคมไม่สะดวกจึงมีผลต่อสภาพการเรียนรู้ต่ำของนักเรียนด้วย

ส่วน อรพรรณ วีระกะลัส (2523 : บทคัดย่อ) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ขนาดของโรงเรียน น้ำหนักของนักเรียน รายได้ของครอบครัว วุฒิกู สติติการมาเรียน เพศของครู การเรียนซ้ำชั้น การศึกษาของบิดา วันลาของครู การอ่านหนังสือพิมพ์ การคุโทรทัศน์ อัตราส่วนนักเรียนต่อครู 1 คน การเรียนชั้นอนุบาล อายุครูที่สอน เพศของนักเรียน อาชีพของบิดา ประสบการณ์การสอนของครู และการฟังวิทยุ มีความสัมพันธ์เป็นเส้นตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน

อาร์ง จันทวานิช (2526 : 54 - 60) ได้ศึกษาองค์ประกอบทางด้านโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ได้แก่ คุณภาพของโรงเรียน ครู ลักษณะของนักเรียน และภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาทั่วประเทศจำนวน 23,555 คน และบิดามารดาผู้ปกครองของเด็กนักเรียน จำนวน 1,753 คน ผลการวิจัยพบว่า ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่อไปนี้ คือ ขนาดของโรงเรียน สถานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ประสบการณ์ในการเรียนก่อนเข้าโรงเรียนและประวัติในการเรียน กล่าวคือ นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี เคยเรียนชั้นอนุบาลมาก่อน และไม่เคยเรียนซ้ำชั้นมักจะได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

การริสัน และคนอื่น ๆ (สุวิมล เด่นสุนทร. 2525 : 10 ; อ้างอิงมาจาก Garrison and others. 1964 : 415) ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และพบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมด้อยย่อมขาดประสบการณ์ต่าง ๆ ที่จะช่วยในการเรียนรู้

จากผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ จะเห็นได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของ

ครอบครัว เป็นสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงคาดว่าฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวน่าจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้กำหนดเนื้อหาสาระต่าง ๆ ไว้ในแต่ละกลุ่มประสบการณ์เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาสาระที่กำหนดไว้ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตนั้น ถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่ต้องส่งเสริม และปลูกฝังให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ให้บรรลุวัตถุประสงค์ เพราะกลุ่มประสบการณ์นี้มุ่งสอนให้นักเรียนรู้จักแก้ปัญหาชีวิตและสังคม เพื่อการดำรงชีวิตให้เหมาะสมกับสภาพสังคมในปัจจุบันได้ การสอนให้รู้จักรักษานามยส่วนตน เข้าใจถึงวิธีการปฏิบัติตนให้มีพลานามัยสมบูรณ์ การให้รู้จักปรับตัวให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม การให้รู้จักใช้ชีวิตอยู่ได้ตามสภาพแวดล้อม รักท้องถิ่น ธรรมชาติ และรู้จักเทคโนโลยีสมัยใหม่ ๆ การให้รู้จักปฏิบัติตนให้มีระเบียบวินัย รู้จักหน้าที่ และรู้จักเคารพกฎหมาย ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นปัจจัยพื้นฐานปัจจัยหนึ่งที่จะส่งผลให้ประชากรมีคุณภาพ และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาประเทศ อย่างไรก็ตามการให้การศึกษาแก่นักเรียนในกลุ่มประสบการณ์นี้จะบรรลุวัตถุประสงค์ หรือนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำนั้นจะเกี่ยวข้องกับตัวแปรต่าง ๆ หลายประการ สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยประสงค์จะศึกษาว่าตัวแปรต่าง ๆ ค่อไปนี้ ได้แก่ เพศ ทศนคติของนักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ศาสนา ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชนของนักเรียน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวจะเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานีมากน้อยเพียงใด

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเป็นลำดับดังนี้

1. การเลือกประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และการหาคุณภาพของเครื่องมือ
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2532 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี จำนวน 6,925 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2532 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี จำนวน 960 คน เลือกมาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากร โดยใช้ขนาดของโรงเรียนเป็นชั้น มีวิธีการดังนี้ คือ

ขั้นที่ 1 เทียบขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตาราง ด้วยความเชื่อมั่น 97 เปอร์เซนต์ ปรากฏว่า ต้องใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 959 คน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2529 : 379)

ขั้นที่ 2 สุ่มโรงเรียนในแต่ละขนาด ซึ่งมีโรงเรียนขนาดใหญ่ 7 โรงเรียน ขนาดกลาง 27 โรงเรียน และขนาดเล็ก 240 โรงเรียน โดยใช้สัดส่วนประชากร : กลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ

7 : 1 โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย จะได้โรงเรียนในแต่ละขนาด ดังนี้ โรงเรียนขนาดใหญ่ 1 โรงเรียน ขนาดกลาง 4 โรงเรียน และขนาดเล็ก 35 โรงเรียน ซึ่งจะได้จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 960 คน (ดังแสดงไว้ในตาราง 4)

ตาราง 4 แสดงรายชื่อโรงเรียนและจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามขนาดของโรงเรียน

ลำดับที่	ขนาด - โรงเรียน	อำเภอ	จำนวนนักเรียน (คน)
<u>โรงเรียนขนาดใหญ่ (1 โรงเรียน)</u>			
1	โรงเรียนอนุบาลปัตตานี	เมือง	90
<u>โรงเรียนขนาดกลาง (5 โรงเรียน)</u>			
2	โรงเรียนชุมชนบ้านปยุต	เมือง	60
3	โรงเรียนยะหริ่ง	ยะหริ่ง	61
4	โรงเรียนบ้านยะรัง	ยะรัง	62
5	โรงเรียนบ้านกะลาพอ	สายบุรี	40
6	โรงเรียนบ้านบือเงาะ	ยะหริ่ง	45
<u>โรงเรียนขนาดเล็ก (35 โรงเรียน)</u>			
7	โรงเรียนชุมชนบ้านยูโย	เมือง	20
8	โรงเรียนบ้านรูสะมิแล	เมือง	19
9	โรงเรียนบ้านสะนิง	เมือง	21
10	โรงเรียนบ้านปาเราะ	เมือง	20
11	โรงเรียนบ้านกุวัง	เมือง	7
12	โรงเรียนบ้านกรือเซะ	เมือง	15

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับที่	ขนาด - โรงเรียน	อำเภอ	จำนวนนักเรียน (คน)
13	โรงเรียนสมเด็จพระหลวงพ่อด	โคกโพธิ์	19
14	โรงเรียนบ้านนาเกตุ	โคกโพธิ์	20
15	โรงเรียนวัดนาประคู้	โคกโพธิ์	19
16	โรงเรียนวัดมะเคือทอง	โคกโพธิ์	8
17	โรงเรียนบ้านโคกโพธิ์	โคกโพธิ์	20
18	โรงเรียนวัดทรายขาว	โคกโพธิ์	14
19	โรงเรียนบ้านปาลัส	มายอ	19
20	โรงเรียนบ้านค่าน	มายอ	9
21	โรงเรียนบ้านตรัง	มายอ	9
22	โรงเรียนบ้านเกาะจัน	มายอ	16
23	โรงเรียนบ้านสมามหอ	มายอ	13
24	โรงเรียนวัดควน	ปะนาเระ	19
25	โรงเรียนบ้านคอน (นุ้ยนิรยาการ)	ปะนาเระ	18
26	โรงเรียนบ้านท่าข้าม	ปะนาเระ	21
27	โรงเรียนกองทัพบกอุทิศบ้านคอนยาง	หนองจิก	26
28	โรงเรียนบ้านคอนรัก	หนองจิก	30
29	โรงเรียนบ้านโต๊ะเต	ยะหริ่ง	22
30	โรงเรียนบ้านตันหยงดालอ	ยะหริ่ง	21
31	โรงเรียนบ้านปลากง	ยะหริ่ง	10
32	โรงเรียนบ้านตาแกะ	ยะหริ่ง	11

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับที่	ขนาด - โรงเรียน	อำเภอ	จำนวนนักเรียน (คน)
33	โรงเรียนบ้านเจาะกือแย	สายบุรี	25
34	โรงเรียนบ้านตะปิง	สายบุรี	17
35	โรงเรียนบ้านแป้น	สายบุรี	19
36	โรงเรียนบ้านตันแซะ	ยะรัง	20
37	โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 52	ยะรัง	17
38	โรงเรียนตลาดนัดคันทะฆาม	ยะรัง	21
39	โรงเรียนวัดเกาะหวาย	ยะรัง	15
40	โรงเรียนบ้านตลาดนัดบาซาเอ	ยะรัง	22
รวม			960

ขั้นที่ 3 เมื่อสิ้นภาคปลาย ปีการศึกษา 2532 นักเรียนทุกคนจะต้องสอบปลายปี โดยใช้ข้อสอบของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ผู้วิจัยนำคะแนนผลการสอบกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนมาแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งมีคะแนนตั้งแต่ 80 - 100 กลุ่มปานกลางมีคะแนนตั้งแต่ 60 - 69 และกลุ่มต่ำมีคะแนนต่ำกว่า 59 ลงมา แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ เพศ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ศาสนา การรับสื่อมวลชนของนักเรียน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติของนักเรียน ได้แก่ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อครูที่สอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อความสนใจของบิดามารดาในเรื่องการเรียนของนักเรียน

วิธีสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือ ซึ่งประกอบด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน และแบบสอบถามทัศนคติของนักเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ เพศ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ศาสนา การรับสื่อมวลชนของนักเรียน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีลำดับขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี ซึ่งได้แก่ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ศาสนา อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ขั้นที่ 2 นำข้อมูลที่ได้ในขั้นที่ 1 มากำหนดนิยามศัพท์เฉพาะและสร้างแบบสอบถามตามนิยามศัพท์เฉพาะ

2. ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามทัศนคติของนักเรียน
สำหรับทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ทัศนคติของนักเรียน

ที่มีต่อครูที่สอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อความสนใจของบิดามารดาในการเรียนของนักเรียน มีลำดับขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ

ขั้นที่ 2 ศึกษาเอกสารหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ขั้นที่ 3 นำข้อมูลที่ได้ในขั้นที่ 1 และ 2 มากำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ และสร้างแบบสอบถามตามนิยามศัพท์เฉพาะ

ขั้นที่ 4 สร้างแบบสอบถามทัศนคติของนักเรียนโดยใช้วิธีการแบบ Semantic Differential ของ Osgood ข้อความในแบบสอบถามนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ต่อครูที่สอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และต่อความสนใจของบิดามารดาในการเรียนของนักเรียน (แสดงไว้ในภาคผนวก ข)

การหาคุณภาพเครื่องมือ

การหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้ คือ

1. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity)

โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วชิรญา บัวศรี อาจารย์พรณิศา วาณิชยการ และรองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กริทอง ตรวจสอบความถูกต้องของคำคุณศัพท์ของแบบสอบถาม ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะที่ผู้วิจัยกำหนด

2. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วจากการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านสะบารัง จังหวัดปัตตานี จำนวน 100 คน แล้วหาค่าอำนาจจำแนกโดยจัดเรียงคะแนนตามลำดับจากคะแนนสูงสุดมายังคะแนนต่ำสุด แล้วแยกนักเรียนที่ได้คะแนนสูงและต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 % จากนั้นนำค่าเฉลี่ยรายข้อทั้งสองกลุ่มมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ $t - test$ และพิจารณาเฉพาะข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป นำไปใช้เป็นแบบสอบถามปรากฏว่าแบบสอบถามทั้งหมดจำนวน 140 ข้อ มีค่า t สูงกว่า 1.75 ทุกข้อ (แสดงไว้ในตารางภาคผนวก ก.)

3. นำแบบสอบถามทั้งหมดมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ผลปรากฏว่า

3.1 แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9721

3.2 แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อครูที่สอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9209

3.3 แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อความสนใจของบิดามารดาในการเรียนของนักเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9115

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูล ดังนี้

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยไปยังสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล
2. ขอความร่วมมือจากหัวหน้าหน่วยงานศึกษานิเทศก์จังหวัดปัตตานี ในการเก็บรวบรวมข้อมูลบางส่วน (จำนวน 15 โรงเรียน)
3. ผู้วิจัยเดินทางไปยังโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อชี้แจงและให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม และดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง (จำนวน 28 โรงเรียน)
4. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS^x (Statistical Package for Social Science Version X) โดยใช้สถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนที่มีสถานภาพต่างกัน ใช้ t - test และ One - Way Analysis of Variance
2. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพในด้านต่าง ๆ ของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ใช้สถิติไคสแควร์ (Chi - Square test : χ^2)
3. การหาตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เครื่องมือ

1. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้สูตร t - test (ลัวัน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2524 : 187)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S^2_H}{n_H} + \frac{S^2_L}{n_L}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม

$\bar{X}_H$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง

$\bar{X}_L$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ

S^2_H แทน ความแปรปรวนของกลุ่มสูง

S^2_L แทน ความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ

n_H, n_L แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

2. หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2524 : 171)

$$\alpha = \frac{n}{n - 1} \left[1 - \frac{\sum S^2_i}{S^2_t} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อของแบบสอบถามทั้งฉบับ

S^2_i แทน คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ

S^2_t แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมาย และเพื่อความสะดวกในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนนักเรียน
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F	แทน	อัตราส่วนวิกฤตที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงค่า F
t	แทน	อัตราส่วนวิกฤตที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงค่า t
SS	แทน	Sum of Square
MS	แทน	Mean of Square
df	แทน	Degree of Freedom
χ^2	แทน	ค่าไคสแควร์
Cramer's V	แทน	ค่าดัชนีความสัมพันธ์
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์
R^2_{change}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ที่เปลี่ยนไปจากเดิมเมื่อเพิ่มตัวพยากรณ์ทีละตัว

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 7 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาจำนวน และร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัด

ปัตตานี โดยจำแนกตามสถานภาพในด้านเพศ ทักษะคตินักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ศาสนา

ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนที่มีสถานภาพแตกต่างกันในด้านเพศ และด้านศาสนา โดยใช้ $t - test$

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนที่มีสถานภาพแตกต่างกันในด้านทัศนคติที่มีต่อกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยได้ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีทดสอบของ นิวแมน - คูลส์ (Newman - Keuls)

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสถานภาพในด้านเพศ ศาสนา ทัศนคติของนักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวกับคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต โดยใช้สถิติไคสแควร์ (Chi - Square test)

ตอนที่ 5 ผลการศึกษาตัวแปรสถานภาพของนักเรียนที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตได้ โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาจำแนก และร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี โดยจำแนกตามเพศ ทัศนคติของนักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ศาสนา ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ดังแสดงไว้ในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงจำนวน และร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี โดย
จำแนกตามเพศ ทักษะคตินักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ศาสนา ความสามารถทางภาษาไทย
การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตัวแปรสถานภาพ		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	435	45.3
	หญิง	525	54.7
ทักษะคตินักเรียน	ต่ำ	148	15.4
	กลาง	664	69.2
	สูง	147	15.3
ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน	ไทยกลาง	193	20.1
	มลายู	531	55.3
	ไทยใต้	236	24.6
การรับสื่อมวลชน	ต่ำ	215	22.4
	กลาง	627	65.3
	สูง	118	12.3
ศาสนา	พุทธ	397	41.4
	อิสลาม	563	58.6

ตาราง 5 (ต่อ)

ตัวแปรสถานภาพ		จำนวน	ร้อยละ
ความสามารถทางภาษาไทย	ต่ำ	232	24.2
	กลาง	626	65.2
	สูง	100	10.4
อาชีพของบิดามารดา	ข้าราชการ	170	17.7
	ค้าขาย	207	21.6
	เกษตรกรรม	345	35.9
	รับจ้าง	227	23.6
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	ต่ำ	582	60.6
	กลาง	190	19.8
	สูง	179	18.6

จากตาราง 5 กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีทัศนคติอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนส่วนใหญ่จะใช้ภาษามลายูพูดที่บ้าน มีการรับสื่อมวลชนอยู่ในระดับปานกลาง นับถือศาสนาอิสลามมากกว่าศาสนาพุทธ มีความสามารถทางภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนอาชีพของบิดามารดานักเรียนส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรม และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำ

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
ของนักเรียนจำแนกตามเพศ และศาสนา ดังแสดงไว้ในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์
ชีวิต จำแนกตามเพศ และศาสนา

ตัวแปรสถานภาพ	N	$\bar{X}$	S.D	t
เพศ	ชาย	435	68.19	1.26
	หญิง	525	67.42	
ศาสนา	พุทธ	397	72.87	15.87***
	อิสลาม	563	64.17	

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริม
ประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชายและหญิงไม่แตกต่างกัน ส่วนคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธสูงกว่านักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต จำแนกตามตัวแปรสถานภาพของนักเรียนในด้านทัศนคติ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ดังแสดงไว้ในตาราง 7

ตาราง 7 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต จำแนกตามตัวแปรสถานภาพของนักเรียนในด้านทัศนคติ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตัวแปรสถานภาพ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ทัศนคติของนักเรียน	ระหว่างกลุ่ม	2	5185.77	2592.88	31.14***
	ภายในกลุ่ม	956	79592.55	83.26	
	รวมทั้งหมด	958	84778.32		
ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	17243.60	8621.80	122.13***
	ภายในกลุ่ม	957	67562.13	70.60	
	รวมทั้งหมด	959	84805.73		
ความสามารถทางภาษาไทย	ระหว่างกลุ่ม	2	29342.84	14671.42	253.04***
	ภายในกลุ่ม	955	55371.53	57.98	
	รวมทั้งหมด	957	84714.37		

ตาราง 7 (ต่อ)

ตัวแปรสภาพภาพ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
การรับสื่อมวลชน	ระหว่างกลุ่ม	2	813.84	406.92	4.64**
	ภายในกลุ่ม	957	83991.90	87.77	
	รวมทั้งหมด	959	84805.73		
อาชีพของบิดามารดา	ระหว่างกลุ่ม	3	9369.35	3123.12	39.70***
	ภายในกลุ่ม	945	74346.46	78.67	
	รวมทั้งหมด	948	83715.81		
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	ระหว่างกลุ่ม	2	11621.35	5810.67	76.19***
	ภายในกลุ่ม	948	72300.00	76.27	
	รวมทั้งหมด	950	83921.34		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อจำแนกตามทัศนคติ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อจำแนกตามปริมาณการรับสื่อมวลชน ผู้วิจัยจึงนำคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนที่มีทัศนคติ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย อาชีพของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวและการรับสื่อมวลชน ต่างกันมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ โดยวิธีการทดสอบของนิวแมน - คูลส์ (Newman - Keuls) ดังแสดงในตาราง 8 - 13

ตาราง 8 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีทัศนคติต่างกันเป็นรายคู่

ทัศนคติของนักเรียน		ทัศนคติ	ทัศนคติ	ทัศนคติ
		ระดับต่ำ	ระดับกลาง	ระดับสูง
	$\bar{X}$	62.60	68.32	70.42
ทัศนคติระดับต่ำ	62.60	-	5.72*	7.82*
ทัศนคติระดับกลาง	68.32		-	2.10*
ทัศนคติระดับสูง	70.42			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 แสดงว่า นักเรียนที่มีทัศนคติอยู่ในระดับกลางและสูง มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่มีทัศนคติต่อกกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตอยู่ในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่มีทัศนคติอยู่ในระดับสูง มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่มีทัศนคติอยู่ในระดับกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 9 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ใช้ภาษาพูดที่บ้านต่างกันเป็นรายคู่

ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน	$\bar{X}$	ภาษามลายู	ภาษาไทยใต้	ภาษาไทยกลาง
		64.18	70.30	74.55
ภาษามลายู	64.18	-	6.12*	10.37*
ภาษาไทยใต้	70.30		-	4.25*
ภาษาไทยกลาง	74.55			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 แสดงว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยใต้และไทยกลางพูดที่บ้านมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่ใช้ภาษามลายูพูดที่บ้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยกลางพูดที่บ้านมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่ใช้ภาษาไทยใต้พูดที่บ้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 10 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถทางภาษาไทยต่างกันเป็นรายคู่

		ความสามารถ ระดับต่ำ	ความสามารถ ระดับกลาง	ความสามารถ ระดับสูง
ความสามารถทางภาษาไทย	$\bar{X}$	58.97	69.43	77.60
ความสามารถระดับต่ำ	58.97	-	10.46*	18.63*
ความสามารถระดับกลาง	69.43		-	8.17*
ความสามารถระดับสูง	77.60			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 แสดงว่า นักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาไทยอยู่ในระดับกลางและสูง มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาไทยอยู่ในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาไทยในระดับสูงมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาไทยในระดับกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 11 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่บิคมารคามีอาชีพต่างกันเป็นรายคู่

อาชีพของบิคมารคา		ค้าขาย	รับจ้าง	เกษตรกรรม	ข้าราชการ
	$\bar{X}$	66.13	66.19	66.44	74.47
ค้าขาย	66.13	-	0.06	0.31	8.34*
รับจ้าง	66.19		-	0.25	8.28*
เกษตรกรรม	66.44			-	8.03*
ข้าราชการ	74.47				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 แสดงว่า นักเรียนที่บิคมารคามีอาชีพข้าราชการ มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่บิคมารคามีอาชีพค้าขาย รับจ้าง และเกษตรกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่บิคมารคามีอาชีพค้าขาย รับจ้าง และเกษตรกรรม มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตไม่แตกต่างกัน

ตาราง 12 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกันเป็นรายคู่

ฐานะทางเศรษฐกิจ ของครอบครัว		ฐานะ ระดับต่ำ	ฐานะ ระดับกลาง	ฐานะ ระดับสูง
	$\bar{X}$	65.25	69.08	74.28
ฐานะระดับต่ำ	65.25	-	3.83 *	9.03 *
ฐานะระดับกลาง	69.08		-	5.20 *
ฐานะระดับสูง	74.28			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 แสดงว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวในระดับกลางและระดับสูง มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวในระดับสูง มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวในระดับกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 13 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการรับสื่อมวลชนต่างกันเป็นรายคู่

การรับสื่อมวลชน		ระดับต่ำ	ระดับกลาง	ระดับสูง
	$\bar{X}$	66.17	68.06	69.11
ระดับต่ำ	66.17	-	1.89*	2.94*
ระดับกลาง	68.06		-	1.05
ระดับสูง	69.11			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 แสดงว่า นักเรียนที่มีการรับสื่อมวลชนในระดับกลางและสูงมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่รับสื่อมวลชนในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่มีการรับสื่อมวลชนในระดับสูงและกลางมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสถานภาพในด้านเพศ ศาสนา ทัศนคติ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว กับคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ดังแสดงไว้ในตาราง 14

ตาราง 14 แสดงค่าไคสแควร์ (χ^2) และค่าดัชนีความสัมพันธ์ (Cramer's V) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสถานภาพของนักเรียนในด้านเพศ ศาสนา ทศนคติของนักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ตัวแปรสถานภาพ	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต		
		χ^2	Cramer's v
เพศ		.81138	.02910
ศาสนา		139.40489	.38147***
ทัศนคติของนักเรียน		50.34690	.16497***
ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน		161.31440	.29016***
ความสามารถทางภาษาไทย		342.56622	.42284***
การรับสื่อมวลชน		8.49585	.06659
อาชีพของบิดามารดา		83.99645	.21059***
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว		101.79827	.23147***

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 14 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรศาสนา ทักษะคตินักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตกับตัวแปรเพศ และตัวแปรการรับสื่อมวลชน

ตอนที่ 5 ผลการศึกษาตัวแปรสถานการณ์ของนักเรียนที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงไว้ในตาราง

ตาราง 15 แสดงตัวแปรสถานการณ์ของนักเรียนที่มีอำนาจในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เมื่อเพิ่มตัวแปรสถานการณ์ทีละตัว

ตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต	R^2_{change}	F_{change}
ความสามารถทางภาษาไทย	.25131	546.76262***
ศาสนา	.00454	9.88731**
ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน	.00164	1.78915
ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	.00610	6.63096**
อาชีพของบิดามารดา	.00399	2.17133
ทัศนคติของนักเรียน	.00282	6.12793*
การรับสื่อมวลชน	.00018	0.19306
เพศ	.00437	9.50706**
R (ทั้ง 8 ตัวพยากรณ์) = .7545 $R^2 = .5693$ $F = 88.4753$ ***		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 15 พบว่า ตัวแปรสถานการณ์ ซึ่งได้แก่ เพศ ศาสนา ทัศนคติ ภาษาที่ใช้
พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทาง
เศรษฐกิจของครอบครัว สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์
ชีวิตได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 56.93 และพบว่า

อำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 56.93 และพบว่า ความสามารถทางภาษาไทยเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพล
สูงสุด สามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์
ชีวิต ได้มากที่สุด ประมาณร้อยละ 25.13

บทที่ 5

บทย่อ สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนที่มีสถานภาพแตกต่างกัน
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กับสถานภาพของนักเรียน
3. เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์จากสถานภาพของนักเรียน ในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2532 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี จำนวน 6,925 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2532 ของนักเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี จำนวน 960 คน เลือกมาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากร โดยใช้ขนาดของโรงเรียนเป็นชั้น

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ เพศ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ศาสนา การรับสื่อมวลชนของนักเรียน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามทัศนคติของนักเรียน ได้แก่ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อครูที่สอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อความสนใจของบิดามารดาในการเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเริ่มเก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่วันที่ 22 กุมภาพันธ์ - 2 มีนาคม 2533 โดยขอความร่วมมือจากหน่วยศึกษานิเทศก์จังหวัดในการแจกแบบสอบถาม และผู้วิจัยทำการแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง รวมทั้งสิ้น 1,564 ฉบับ ได้รับคืนมา 1,537 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 98.27 หลังจากนั้นผู้วิจัยขอรับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจากสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี ในวันที่ 12 - 20 เมษายน 2533

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลได้ใช้วิธีการ ดังนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาจำนวน และร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี โดยจำแนกตามสถานภาพของนักเรียนในด้านเพศ ทัศนคติของนักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ศาสนา ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนที่มีสถานภาพแตกต่างกันในด้านเพศ และด้านศาสนา โดยใช้ $t - test$

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนที่มีสถานภาพแตกต่างกันในด้านทัศนคติ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดาและฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยได้ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีทดสอบของ นิวแมน - คูลส์ (Newman - Keuls)

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสถานภาพในด้านเพศ ศาสนา ทัศนคติ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย อาชีพของบิดามารดา และฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว กับคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต โดยใช้สถิติไคสแควร์ (Chi - Square test)

ตอนที่ 5 ผลการศึกษาตัวแปรสถานภาพของนักเรียนที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตได้ โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังต่อไปนี้

1. คะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนเมื่อจำแนกตามศาสนา ทัศนคติ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเมื่อจำแนกตามเพศ

2. คะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนกับตัวแปรศาสนา ศาสนคติ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตกับตัวแปรเพศ และการรับสื่อมวลชน

3. ตัวแปรเพศ ศาสนา ศาสนคติ ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย อาชีพของบิดามารดา การรับสื่อมวลชนของนักเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่ความสามารถทางภาษาไทยมีอำนาจในการพยากรณ์สูงที่สุด

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่สรุปข้างต้น สามารถอภิปรายผล ได้ดังนี้

1. จากสมมติฐานข้อ 1 ที่กล่าวว่า "นักเรียนที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกัน" ผู้วิจัยจะอภิปรายผลตามลำดับ ดังนี้

เพศกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า นักเรียนชายและหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของ สุชาติ ลีตระกูล (2524 : 87) อรพรรณ วีระกะลัส (2523 : 83) และสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก (2526 : 6 - 14) ที่พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเป็นกลุ่มที่มีลักษณะรวมวิชาต่าง ๆ เข้าไว้เป็นกลุ่มเดียวกันคือ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา และสุขศึกษา ซึ่งในบางวิชานักเรียนหญิงมีความสามารถสูงกว่านักเรียนชาย เช่น วิชาสังคมศึกษาและสุขศึกษา แต่ในบางวิชานักเรียนชายมีความสามารถสูงกว่านักเรียนหญิง เช่น วิชาวิทยาศาสตร์ ดังนั้นเมื่อนำวิชาเหล่านี้มารวมอยู่ในกลุ่ม

เดียวกันจึงทำให้คะแนนเฉลี่ยแล้วเท่าเทียมกัน ดังงานวิจัยของคล้าก (Orpurn, วีระกะลัส. 2523 : 13 ; อ้างอิงจาก Clark 1963 : 345) ที่ศึกษาถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเพศ ของนักเรียนเกรด 3, 4 และ 8 ผลปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าด้านภาษาและด้านความจำ สูงกว่านักเรียนชาย อีกทั้งจากงานวิจัยของ วอเซนคราฟท์ (Orpurn, วีระกะลัส. 2523 : 13 ; อ้างอิงจาก Wozencraft. 1963 : 368 - 375) ที่ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถบางอย่างระหว่างเพศของนักเรียนเกรด 3 - เกรด 6 ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนชายมีความสามารถด้านทักษะการคิดคำนวณสูงกว่า นักเรียนหญิง จึงเป็นเหตุให้ผลการวิจัยครั้งนี้จึงไม่พบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง

ทัศนคติของนักเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ตัวแปรสถานภาพด้านทัศนคติจะแยกออกเป็น 3 ส่วน คือ ทัศนคติที่มีต่อการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ทัศนคติที่มีต่อครูที่สอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และทัศนคติที่มีต่อความสนใจของบิดามารดาในการเรียนของนักเรียน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีทัศนคติต่อกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กล่าวคือ นักเรียนที่มีทัศนคติอยู่ในระดับกลางและสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่า นักเรียนที่มีทัศนคติอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยสอดคล้องกับผลการวิจัยของसानนท์ ฉายศรีศิริ (2522 : 48 - 49) สุชาติ ลีตระกูล (2524 : 84 - 92) สมชัย วงษ์นายะ (2524 : 69) และประสงค์ เกียรติการณีย์ (2527 : 79) ที่พบว่า ทัศนคติต่อวิชาที่เรียนจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของบุษกร เพชรวิวรรธน์ (2519 : 75) ชวนชัย เชื้อสารุขน์ (2522 : 61) และ เบลคโซ (Bledsoe. 1971 : 119 - 126) ที่พบว่า นักเรียนที่มีทัศนคติต่อครูผู้สอนแตกต่างกันจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันด้วย นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับคำกล่าวของเฮอร์ล็อก (Orpurn, ชูชม และคนอื่น ๆ. 2527 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Hurlock ; 1898 : 926) ที่กล่าวว่า เด็กที่ประสบความสำเร็จ

ในชีวิตมักจะมีมาจากครอบครัวที่บิดามารดามีทัศนคติที่ดีต่อลูก และมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด การที่เด็กมีบิดามารดาที่เข้าใจคน ให้ความรัก ความอบอุ่น และช่วยเหลือในเวลาที่ต้องการ เด็กย่อมมีสุขภาพจิตดี และการที่เด็กไม่มีปัญหาทางบ้านก็จะทำให้เด็กเรียนได้เต็มที่ และประสบความสำเร็จทางการเรียนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มอร์โร และวิลสัน (Morrow and Wilson, 1961 : 501 - 510) ที่พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น พ่อแม่จะให้การเอาใจใส่อย่างดี ช่วยเหลือทุกด้าน ทั้งทางด้านกิจกรรม ความคิดเห็น ความเชื่อมั่น ซึ่งส่งผลสะท้อนให้เด็กเกิดความไว้วางใจที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้

ภาษาที่ใช้พูดที่บ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่ใช้ภาษาพูดที่บ้านแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยใต้พูดที่บ้านมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต สูงกว่านักเรียนที่ใช้ภาษามลายู ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาร่วมกันของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงมหาดไทย และกระทรวงศึกษาธิการ (2520 : 95) ที่ศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั่วประเทศ จำนวน 23,555 คน ผลการวิจัยพบว่า ภาษาที่ใช้พูดที่บ้านเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถใช้อธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ถึงร้อยละ 25 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2525 : 62) และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2526 : 58) ที่พบว่า ภาษาที่นักเรียนใช้พูดที่บ้านเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย โดยเฉพาะนักเรียนที่อยู่ในเขตการศึกษา 2, 9 และ 10 จังหวัดปัตตานีเป็นจังหวัดหนึ่งในเขตการศึกษา 2 ซึ่งเป็นเขตที่มีปัญหาทางภาษา คือ นักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลามใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน และจะใช้ภาษาไทยกลางเฉพาะในโรงเรียนเท่านั้น จึงทำให้นักเรียนขาดทักษะในการใช้ภาษาไทยกลางเป็นอย่างมาก จากการที่นักเรียนมีเวลาเพียงเล็กน้อยในการเรียนรู้ภาษาไทยกลาง ประกอบกับลักษณะทางโครงสร้างของภาษาไทยกลางกับภาษามลายูนั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง จึงทำให้นักเรียนที่ใช้ภาษามลายูพูดที่บ้านมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่านักเรียนที่

ใช้ภาษาไทยกลางพูดที่บ้าน ส่วนนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยใต้พูดที่บ้านนั้น จะเรียนรู้ภาษาไทยกลางได้เร็ว เพราะลักษณะสำเนียงการพูดภาษาไทยใต้มีคำเพี้ยนไปจากภาษาไทยกลางเพียงเล็กน้อย ดังนั้น นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยใต้พูดที่บ้านจึงสามารถที่เรียนรู้ภาษาไทยกลางได้เร็ว และเรียนรู้ได้เร็วกว่านักเรียนที่ใช้ภาษามลายูพูดที่บ้าน สาเหตุเหล่านี้จึงทำให้ภาษาที่ใช้พูดที่บ้านจึงมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

ศาสนากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธและศาสนาอิสลาม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กล่าวคือ นักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของกนิษฐา แก้วสวัสดิวงศ์ (2524 : 90) ที่ศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของเด็กเกาะและเด็กพื้นราบ ผลการวิจัยพบว่า ศาสนาเป็นตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และยังสอดคล้องกับคำกล่าวของสุมาลี สังข์ศรี (2521 : 5) และคำสรุปของมาลา วิรุณานนท์ (2515 : 21 - 22) ที่กล่าวว่า บุคคลที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมต่างกันก็จะมีขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อและเจตคติต่าง ๆ ต่างกันด้วย ซึ่งจะส่งผลให้มีการอบรมเลี้ยงดูต่างกันไป ซึ่งเป็นไปได้ว่าศาสนามีส่วนทำให้นักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธ กับนักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลามมีความแตกต่างกันในด้านวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อต่าง ๆ และการเลี้ยงดูที่ไม่เหมือนกัน จึงทำให้นักเรียนที่นับถือศาสนาต่างกัน มีความคิดที่แตกต่างกัน อีกทั้งบิดามารดาไทยมุสลิมนิยมให้บุตรหลานได้เรียนทางศาสนา เช่น การเรียนอ่านพระคัมภีร์อัลกุรอาน การเรียนทางด้านภาษามลายู ซึ่งก็จะทำให้นักเรียนมีเวลาให้กับบทเรียนที่เรียนในโรงเรียนไม่เต็มที่ ดังนั้น นักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธ จึงได้คะแนนสูงกว่านักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม

ความสามารถทางภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาไทยต่างกันจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลางและสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาไทยอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุญเชิด ภิญโญนนท์พงษ์ (2524 : 49 - 50) ที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความสามารถทางภาษาแต่ละแบบสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเน้นที่กลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้ภาษาไทยกลางกับภาษามลายู โดยนักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธจะใช้ภาษาไทยกลาง และภาษาไทยใต้ในชีวิตประจำวัน ส่วนนักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลามจะใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน ยกเว้นแต่ภายในโรงเรียนที่จะต้องสื่อสารกับครูเท่านั้น แต่การสื่อสารกับเพื่อนก็ยังคงใช้ภาษามลายูอยู่ ดังนั้นการใช้ภาษาของนักเรียนไทยมุสลิมที่ใช้ภาษามลายูอยู่เกือบตลอดเวลา ส่งผลให้การเรียนภายในห้องเรียนที่ใช้ภาษาไทยกลางเป็นสื่อกลางนั้น มีอุปสรรค ซึ่งอาจจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำตามไปด้วย ด้วยเหตุนี้ จึงสามารถกล่าวได้ว่า ความสามารถทางภาษาไทยมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนเป็นอย่างมาก

การรับสื่อมวลชนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่รับสื่อมวลชนอยู่ในระดับที่แตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่รับสื่อมวลชนในระดับกลางและสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่รับสื่อมวลชนในระดับต่ำ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของมนต์ชัย นินนาทนนท์ (2526 : 75 - 77) ซึ่งได้ศึกษาอิทธิพลของโทรทัศน์ต่อเยาวชนในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ โดยศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนส่วนมากมีความเห็นว่าประโยชน์ของการชมโทรทัศน์มีดังนี้ คือ ทำให้ได้รับความรู้ และทราบข่าวเหตุการณ์โลกมากที่สุด นอกจากนี้ยังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน

ทำให้มีความคิดสร้างสรรค์ และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ด้วยลักษณะของ สื่อมวลชนดังกล่าวนี้ จึงมีส่วนช่วยให้นักเรียนได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนในกลุ่ม สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และมีผลทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มนี้สูงขึ้น และ สอดคล้องกับงานวิจัยของแคมป์ (ประสงค์ เกียรติการณ์. 2527 : 24 ; อ้างอิงมาจาก Camp. 1965 : 1420) ที่พบว่า หนังสือพิมพ์เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับเด็กชั้นประถม หนังสือพิมพ์ เป็นเครื่องมือที่สำคัญของการสื่อสารในสังคม และเป็นอุปกรณ์ที่สามารถใช้ในการเรียนได้ทุกวิชา ในการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ซึ่งจะเรียนเกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา และ สุขศึกษาควบคู่กันไป ดังนั้นสื่อมวลชนทางด้านต่าง ๆ ก็จะเป็นสื่อที่ทำให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวาง ทันต่อเหตุการณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งก็จะมีผลทำให้นักเรียนที่ได้รับสื่อมวลชนอยู่ในระดับสูง มีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น ตามไปด้วย

อาชีพของบิดามารดากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

จากการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่บิดามารดามีอาชีพแตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบว่านักเรียนที่บิดามารดามีอาชีพข้าราชการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่านักเรียนที่บิดามารดามีอาชีพค้าขาย เกษตรกรรม และรับจ้างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับโครงการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2519 : 105) ที่ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลขององค์ประกอบทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนที่มีต่อ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งพบว่า อาชีพของบิดามารดาเป็นตัวแทน สำคัญตัวหนึ่งที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของคอมเบอร์และคีฟส์ (พิศเพลิน เขียวหวาน. 2521 : 29 - 30 ; อ้างอิงมาจาก Comber and Keeves. n.d.) ที่พบว่า อาชีพของบิดาเป็นตัวแทนหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ จาก การที่พบว่านักเรียนที่บิดามารดามีอาชีพข้าราชการจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่บิดา มารดามีอาชีพค้าขาย เกษตรกรรม และรับจ้าง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากบิดามารดาที่มีอาชีพข้าราชการ จะมีความรู้ และมีเวลาเพียงพอที่จะสอนและเอาใจใส่ด้านการเรียนของนักเรียนได้มากกว่าบิดา

มารดาที่มีอาชีพเกษตรกรกรรม ค้าขาย และรับจ้าง ดังนั้น จะเห็นได้ว่า อาชีพของบิดามารดามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวแตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของเอกวิทย์ ฅ กลางและคนอื่น ๆ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2522 : 81 ; อ้างอิงมาจาก เอกวิทย์ ฅ กลาง และคนอื่น ๆ) ที่ศึกษาเกี่ยวกับสภาพการเรียนรู้ของผู้จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดพระนครศรี สุรินทร์ ลำปาง และนครศรีธรรมราช และพบว่า กลุ่มตัวอย่างในจังหวัดสุรินทร์ ทำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ ได้ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างในจังหวัดอื่นมาก ซึ่งข้อมูลแสดงให้เห็นว่า จังหวัดสุรินทร์มีปัญหาทางเศรษฐกิจมากกว่าจังหวัดอื่นคือ ประชากรมีรายได้น้อย จึงมีผลต่อสภาพการเรียนรู้ค่านักเรียนด้วย และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของอำรุง จันทวานิช (2526 : 54 - 60) ที่ศึกษาถึงอิทธิพลขององค์ประกอบทางด้านโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบทางด้านสถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ทำให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของยูเนสโก (ยูพินนิสันต์. 2515 : 2 ; อ้างอิงมาจาก UNESCO. 1967 : 1 - 18) ที่พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาในทวีปเอเชีย ซึ่งรวมทั้งประเทศไทยด้วย นักเรียนสอบตกซ้ำชั้นมากกว่าร้อยละ 50 ซึ่งสาเหตุสำคัญมาจากฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองนั่นเอง

จังหวัดปัตตานีนับว่าเป็นจังหวัดหนึ่งที่นักเรียนมีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจซึ่งเห็นได้จากกลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับต่ำ คือ มีรายได้ต่ำกว่า 3,500 บาทต่อเดือน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักเรียนไทยมุสลิม เมื่อเป็นเช่นนั้นนักเรียนจึงมีความเป็นอยู่ที่ไม่ดี ประกอบกับชาวไทยมุสลิมมีความเชื่อทางศาสนาว่า การคุมกำเนิดเป็นบาป ดังนั้นจึง

ไม่น้อยจนเกินไป จึงมีบุตรมาก และเมื่อมีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีด้วย จึงทำให้ความเป็นอยู่ของครอบครัวขัดสน เช่น ด้านอาหารการกิน เครื่องแต่งกาย ตลอดจนอุปกรณ์การเรียนต่าง ๆ เมื่อนักเรียนมีสิ่งเหล่านี้ไม่สมบูรณ์ จึงเป็นเหตุให้มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้

2. จากสมมติฐานข้อ 2 ที่กล่าวว่า "ตัวแปรสถานภาพของนักเรียน มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต" ผู้วิจัยจะอภิปรายผล ดังนี้

จากผลการวิจัยที่พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรศาสนา ทัศนคติของนักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตกับตัวแปรเพศ และการรับสื่อมวลชน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของกนิษฐา แก้วสวัสดิวงศ์ (2524 : 95) ที่พบว่า ศาสนามีความสัมพันธ์กันเชิงเส้นตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของคาน (สมชัย วงษ์นายะ. 2524 : 29 ; อ้างอิงมาจาก Khan.1967 : 2395 - A) ที่พบว่า องค์ประกอบด้านทัศนคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเฉพาะทัศนคติต่อครูและต่อวิชา ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุญเชิด ภิบุญอนันตพงษ์ (2524 : 49 - 50) ที่พบว่า ความสามารถทางภาษามีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และภาษาไทย และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2523 ก : 52 - 55) ที่พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างภาษาที่ใช้พูดที่บ้านกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเท่ากับ 0.234 และนอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2519 : 105) ที่พบว่า อาชีพของบิดามารดาเป็นตัวแปรสำคัญตัวหนึ่งที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของอรพรรณ วีระกะลีส (2523 : บทคัดย่อ) การ์ริสัน และคนอื่น ๆ (สุวิมล เค่นสุนทร. 2525 : 10 ; อ้างอิงมาจาก Garrison and other. 1964 : 403 - 407) ที่พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวมีความสัมพันธ์เป็นเส้นตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ส่วนตัวแปรสถานภาพทางด้านเพศนั้น ผลการวิจัยนี้พบว่า มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนรู้กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของแอชเวิร์ธ (สุชาติ ลีตระกูล. 2524 : 18 ; อ้างอิงมาจาก Ashworth. 1964 : 3224 - A) ที่พบว่า เพศ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนน้อยมาก ส่วนตัวแปรด้านการรับสื่อมวลชนนั้น ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างมีการรับสื่อมวลชนที่มีเนื้อหาไม่ตรงกับกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ประกอบกับสื่อมวลชนบางอย่างใช้ภาษามลายูในการสื่อสารด้วย ดังนั้น จึงเป็นเหตุให้นักเรียนที่รับสื่อมวลชนในลักษณะนี้ จึงมีผลสัมฤทธิ์ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตต่ำ

3. จากสมมติฐานข้อ 3 ที่กล่าวว่า "ตัวแปรสถานภาพของนักเรียนสามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนได้" ผู้วิจัยอภิปรายผล ดังนี้

จากผลการวิจัยที่พบว่า ตัวแปรสถานภาพของนักเรียนในด้านเพศ ศาสนา ทัศนคติของนักเรียน ความสามารถทางภาษาไทย ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน อาชีพของบิดามารดา การรับสื่อมวลชน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 56.93 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 2 ที่พบว่าตัวแปรสถานภาพของนักเรียนส่วนใหญ่ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ซึ่งการวิจัยนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของกนิษฐา แก้วสวัสดิวงศ์ (2524 : 90) ที่พบว่า ศาสนาและอาชีพของผู้ปกครองเป็นตัวพยากรณ์ที่ติดต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และผลการวิจัยของอรพรรณ วีระกะลัส (2523 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า ตัวพยากรณ์ที่ดีในวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ คือ เพศ และรายได้ของครอบครัว ส่วนตัวแปรสถานภาพทางด้านความสามารถทางภาษาไทยนั้น นอกจากจะสามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตกับตัวแปรอื่น ๆ ได้แล้ว ยังพบว่า เป็นตัวแปรที่ทำให้อำนาจในการพยากรณ์เปลี่ยนแปลงไปมากที่สุดเท่ากับ .25131 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของอินเกอร์ซอล และปีเตอร์ (สุชาติ ลีตระกูล. 2524 : 13 ; อ้างอิงมาจาก Ingersall and Peter.

1966 : 931 - 937) ที่ศึกษากับนักเรียนเกรด 9 - 10 จำนวน 4,000 คน ในรัฐโอไฮโอว่า ซึ่งพบว่า ตัวพยากรณ์ที่ดีในการทำนายความสามารถทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไปตัวหนึ่ง ได้แก่ ความถนัดทางภาษาและสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ บัญเชิด ภิญโญนันตพงษ์ (2524 : 49 - 50) ที่พบว่าความสามารถทางภาษา สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งวิชา คณิตศาสตร์และวิชาภาษาไทยได้

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ปรากฏว่า ส่วนใหญ่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งพบว่า ตัวแปรสถานภาพด้านเพศ ศาสนา ทักษะคตินักเรียน ความสามารถทางภาษาไทย ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน อาชีพของบิดามารดาการรับสื่อมวลชน และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว เป็นตัวแปรที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ

1. ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา ควรนำผลการศึกษาในครั้งนี้ไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพิจารณาหาแนวทางในการส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น
2. ครูแนะแนว และครูผู้สอน ควรช่วยเหลือนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยนำผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ไปเป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อช่วยเหลือนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นต่อไป
3. ครูแนะแนวและครูผู้สอน ควรส่งเสริมให้นักเรียนรับข้อมูลจากสื่อมวลชนที่สอดคล้องกับเนื้อหาของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาตัวแปรบางตัวที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เช่น เพศ ศาสนา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะให้ผู้สนใจนำตัวแปรที่สามารถจะพัฒนาให้เกิดขึ้นทั้งในตัวผู้เรียน

และผู้สอน เช่น นิสัยทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พฤติกรรมการสอนของครู เป็นต้น

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงและต่ำ

3. ควรมีการศึกษาหาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาอื่น ๆ เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กนิษฐา แก้วสวัสดิวงศ์. องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของเด็กเกาะและเด็กพื้นราบ. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524.

✓ การประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก, สำนักงาน. รายงานการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก. พิษณุโลก : สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก, 2526.

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. รายงานการประเมินความก้าวหน้าผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2524. กรุงเทพฯ : กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ โรงพิมพ์คุรุสภา, 2526.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. รายงานการวิจัยองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2520.

✓ รายงานการวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียนประถมศึกษา เรื่ององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2519.

รายงานการวิจัยองค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษา. ม.ป.ท., 2523 ก.

รายงานการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างดัชนีทางการศึกษาที่เกี่ยวกับความสามารถพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทั่วประเทศ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, 2525.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. รายงานการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการใช้

เลื่อนชั้นและความสามารถพื้นฐานทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, 2525.

_____. รายงานการสัมมนาผลการวิจัยโครงการวิจัยและวางแผนเพื่อพัฒนาการศึกษาปี 2525.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, 2525.

_____. รายงานผลการวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียนประถมศึกษา องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : เอราวิการพิมพ์,
2520.

_____. รายงานผลการวิจัยโครงการวิจัยและวางแผนเพื่อพัฒนาการศึกษา จังหวัดราชวาส.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญผล, 2526 ค.

_____. รายงานผลการวิจัยโครงการวิจัยและวางแผนเพื่อพัฒนาการศึกษา จังหวัดปัตตานี.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญผล, 2526 ข.

_____. รายงานผลการวิจัยโครงการวิจัยและวางแผนเพื่อพัฒนาการศึกษา จังหวัดยะลา.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญผล, 2526 ก.

_____. เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการ เรื่อง "การวิจัยทางการศึกษาและการวิจัย
ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา". กรุงเทพฯ : กองวิจัยการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาแห่งชาติ, 2522.

✓จินดา งามสุทธิ. ภาษาศาสตร์ ภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเคียนสโตร์,
2524.

จำลอง สวนะคุณานนท์. บทบาทของโต๊ะครูโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลามในจังหวัดชายแดน
ภาคใต้. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2518.
อัครสำเนา.

ฉายฉาน ให่ศิริกุล. "การพัฒนาการศึกษาสำหรับชาวไทยที่นับถือศาสนาอิสลาม," อนุสารคนใต้.
1 : 1 - 4 ; มีนาคม 2526.

ชวนชัย เชื้อสาธุชน. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ในจังหวัดชลบุรี. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อัดสำเนา.

ชูศรี วงศ์รัตนะ. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. โรงพิมพ์เจริญผล, 2523.

ทดสอบทางการศึกษา, สำนักงาน. รายงานการตรวจสอบคุณภาพการศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2526. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, ม.ป.ท., 2526.

ไทยมุสลิมภาคใต้, ชมรม. "ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาชายแดนภาคใต้." ข้าราชการ. 19(7) : 48 - 55 ; สิงหาคม, 2517.

✓ ธีระพร อูรรณไพ. "จิตวิทยาสังคมชั้นนำ," เอกสารประกอบการเรียน. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. อัดสำเนา.

นรภิจบริหาร, หลวง. คำบรรยายการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2517.

บุญชม ศรีสะอาด. รูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน. ปรินิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.

บุญเชิด บุญโอบอนันตพงษ์. การศึกษาความสามารถทางภาษาห้าด้านตามทฤษฎีโครงสร้างทางปัญญาของกิลฟอร์ด. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.

✓ บุษกร เพชรวิวรรณ์. ทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีต่อครูในโรงเรียนภาคกลาง. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519. อัดสำเนา.

_____. วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

ประคอง กรรณสูตร. สถิติการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

✓ ประภา เพ็ญ สุวรรณ. ทศนคติ : การวัดพฤติกรรมแบบอนามัย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.

ประยงค์ อุปถัมภ์. การศึกษานักเรียนหลังทางภาษาและถิ่นที่อยู่ซึ่งผลความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดยะลา. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

ประสิทธิ์ เวชสุวรรณค์, พ.อ."ปอเนาะ" วารสารวิทยาลัยการทัพบก. 4(1) : 317 - 335, กันยายน, 2509.

✓ ประสงค์ เกียรติการณีย์. การศึกษาองค์ประกอบด้านตัวนักเรียนและครูในฐานะเป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดแพร่. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.

พนัส หันนาคินทร์. การศึกษาของไทย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2521.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

พิศเพลิน เขียวหวาน. องค์ประกอบบางประการที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ คม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. อัดสำเนา.

มงคล สุวรรณโชติช่วง. การพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้. ปริญญาโท รป.ม. กรุงเทพฯ : คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2512.

มนต์ชัย นินนาทนนท์. "อิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อเยาวชนในเขตอำเภอเชียงใหม่," วารสารนิเทศศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

มาลา วิรุณานนท์. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบการรับรู้ และการเลี้ยงดูลูก
ในด้านเด็กให้พึ่งตนเอง กับในด้านยับยั้งการพึ่งตนเอง เปรียบเทียบเด็กในนครหลวงกับ
เด็กต่างจังหวัด ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2516. อัดสำเนา.

มานิตย์ บุญญาวัตร. ความก้าวหน้าทางการศึกษาของชาวไทยมุสลิมในเขตการศึกษา 2.

ยะลา : โรงพิมพ์สำนักงานศึกษาธิการเขต 2, 2525.

✓ ยุกิน นิสัยนค์. การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรม
ในวิทยาลัย ของนักศึกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
สูงและต่ำของวิทยาลัยครูในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม.

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2515

รุ่ง แก้วแดง. ทัศนคติของโต๊ะครูต่อการปรับปรุงปอเนาะเป็นโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลาม.

ปรียุณานิพนธ์ รป.ม. คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2511.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
ทวิกิจการพิมพ์, 2524.

✓ ละเอียด บุญเกิด. คุณลักษณะของครูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2513.

ลัดดาวัลย์ หวังพานิช. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ :

สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2528.

วิกรม กลมสุโกศล. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ความวิตกกังวล และค่า
นิยมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่นับถือศาสนาพุทธ และศาสนาอิสลามในจังหวัด
นราธิวาส. ปรียุณานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2518. อัดสำเนา.

วิจัยการศึกษา, กอง. "ประสิทธิภาพของโรงเรียนประถมศึกษาในประเทศไทย," สภาการศึกษา.

วิจิตร ศรีสะอ้าน. หลักการอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2518.

วิชัย ราชวรศิริ. หลักสูตรและแบบเรียนประถมศึกษา (ศึกษา 233). กรุงเทพฯ :

ไทยวัฒนาพานิช, 2522.

วิชาการ, กรม. คู่มือการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ : จงเจริญ

การพิมพ์, 2520.

วิไลวรรณ ขนิษฐานนท์. ภาษาศาสตร์เชิงประวัติศาสตร์ : วรรณกรรมภาษาไทย และภาษา

อังกฤษ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.

_____. ภาษาและภาษาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย

ธรรมศาสตร์, 2524.

ศรีวิชัย สุวรรณกิติ. การสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์โลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พิมพ์โลก, 2520.

ศึกษานิเทศก์, กระทรวง. คู่มือการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช

2521 เล่ม 2. กรุงเทพฯ : สำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวง

ศึกษาธิการ, 2521.

ศึกษานิเทศก์, กระทรวง. แนวการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2525.

_____. แผนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์คุรุสภา, 2523.

ศึกษานิเทศก์, กระทรวง. รายงานการประเมินความก้าวหน้าคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ระดับประเทศ ปีการศึกษา 2530. กรุงเทพฯ : กองวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ,

2530. (เอกสารอันดับที่ 103/2531)

_____. หลักการ จุดหมาย โครงสร้างของหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521.

กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2520.

_____. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2525.

_____. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2521.

ศึกษาริการเขต 2, สำนักงาน. สรุปงานของสำนักงานศึกษาริการเขต 2 ประจำปีงบประมาณ 2526. ม.ป.ท., 2526. (เอกสารอํานับทํ 32/2526)

สถิติแห่งชาติ, สำนักงาน. ประมวลข้อมูลสถิติที่สำคัญของประเทศไทย พ.ศ. 2530 (ฉบับพิเศษ).

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2530.

สวัสดิ์ บรรเทงสุข. การสำรวจปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2509 ใน โรงเรียนสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา.

ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2510.

อัครสำเนา.

✓ สัมชัย วงษ์นายะ. การศึกษาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสระบุรี. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัครสำเนา.

सानนท์ ฉายศรีศิริ. องค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดนครปฐม. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อัครสำเนา.

สามัญศึกษา, กรม. การจัดการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต. กรุงเทพฯ : ศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, 2522.

สามารถ วีระสัมฤทธิ์. สมรรถภาพสมองบางประการที่สัมพันธ์กับความสามารถทางการเรียนวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 7. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2512. อัครสำเนา.

สุโขทัยธรรมาธิราช, มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตหน่วยที่ 1 - 7. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ยูไนเค็ดโปรดักชั่น, 2526.

• สุชาติ ลั้ตระกูล. องค์ประกอบบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนครสวรรค์. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัครสำเนา.

สุนันท์ ศลโกสม. ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน การปรับตัว ความตั้งใจเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน ความมุ่งหวังของผู้ปกครอง และฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน.

ปริชญานีพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2516. อัครสำเนา.

สมาลี สังข์ศรี. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับสภาพแวดล้อมทางบ้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตการศึกษา 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. อัครสำเนา.

✓ ส่วิมล เคนแสนทร. ตัวแปรด้านจิตวิทยาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร. ปริชญานีพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัครสำเนา.

อรพรรณ วีระกะลัส. การศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. ปริชญานีพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อัครสำเนา.

อรพินท์ ชูชม และคนอื่น ๆ. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ความพร้อมทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. กรุงเทพฯ : รายงานการวิจัยฉบับที่ 30 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

อารง สุทธาศาสน์. "พัฒนาผลของสี่จังหวัดภาคใต้," เอเชียปริทัศน์. 1 : 6 - 26 ; ตุลาคม - ธันวาคม 2523.

✓ อารุง จันทวานิช. องค์ประสิทธิภาพของการประถมศึกษา : รายงานการวิจัยและประเมินผลประสิทธิภาพของการประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2526.

- Anastasi, Anne. Psychological Testing. 4th ed. New York : Macmillan and Publishing Co., 1976.
- Ashworth, Marion Schrimsher. "A Comparative Study of Selected Background Factors Related to Achievement of Fifth and Sixth Grade Students," Dissertation Abstracts. 24 : 3224-A ; 1963.
- Bledsoe, Joseph C.. "Factors Related to Pupil Observation Reports of Teachers and Attitude toward Their Teachers," The Journal of Educational Research. Vol 65, No. 3 November, 1971.
- Brown, Douglas H. "What is Applied Linguistics?" in A Survey of Applied Linguistics. p. 1 - 7. Ann Arbor, Michigan : The University of Michigan Press, 1982.
- Brown, William F. and Way H. Holtzman. Manual of Survey of Study Habits and Attitudes. New York : The Psychological Cooperation, 1965.
- Clark, Willis W. "Boys and Girls : Are There Significant Ability and Achievement Difference?," The Journal of Educational Research. 54 : 205, February, 1961.
- Childress, Paula, and Marie Claverie. "French - English Bilingual Education and Language Achievement of Second Graders," in Dissertation Abstracts International A. Vol. 41 No. 11. p. 4626A - 4627A ; May, 1981.
- Chopra, S.L. "Parental Occupation and Academic Achievement of High School Students in Academic," The Journal of Educational Research. 60 : 359 - 362, April, 1967.
- Deighan, William Patrick. "An Examination of the Relationship between Teachers Attitudes toward Arithmetic and the Attitudes of Their Students toward Arithmetic," Dissertation Abstracts. 31 : 3333A, January, 1971.
- Fishman, Joshua A. "The Implications of Bilingualism for Language Teaching and Language Learning," Trends in Language Teaching. New York : Macmillan and Publishing Co., 1966, p. 121 - 132.
- Francies, Hallie Davis. "Arithmetic Attitudes and Arithmetic Achievement of Fourth and Sixth Grade Students in Urban Poverty - Area Elementary Schools," Dissertation Abstracts. 32 : 1333-A ; September, 1971.
- Hilliard, Thomas and Roth M. Robert. "Maternal Attitude and the Non - Achievement Syndrome," The Personality and Guidance Journal. 47 : 420 - 428, 1969.
- Mantantuono, Albert Kenneth. "An Examination of Four Arithmetic Attitude Scales," Dissertation Abstracts. 32 : 248-A, July, 1971.

Morrow, W.R. and R.R. Wilson. "Family Relation of Bright High - Achievement and Under - Achievement High School Boys," Child Development. v. 32. p. 501 - 510, 1961.

Parsley, Kenneth M. "Are There Really Sex Differences in Achievement?," The Journal of Educational Research. 57 : 210 - 212, December, 1963.

Spolsky, Bernard. "Bilingualism," in A Survey of Applied Linguistics. Ann Arbor, Michigan : The University of Michigan Press, 1982.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แสดงค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือในการวิจัย

ตาราง 16 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อการเรียนกลุ่มสร้างเสริม
ประสบการณ์ชีวิต (จำนวน 90 ข้อ)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	3.674	20	12.394	39	11.135
2	7.746	21	9.333	40	8.573
3	7.895	22	6.586	41	8.117
4	5.850	23	7.742	42	13.608
5	7.348	24	10.002	43	5.400
6	8.229	25	3.524	44	10.115
7	8.433	26	7.111	45	12.642
8	14.421	27	6.172	46	8.570
9	5.367	28	4.543	47	11.667
10	5.250	29	11.066	48	12.338
11	8.276	30	7.960	49	6.267
12	8.485	31	4.169	50	6.481
13	3.674	32	8.777	51	7.407
14	7.185	33	9.077	52	6.647
15	6.124	34	5.774	53	9.714
16	2.071	35	12.629	54	12.050
17	4.000	36	8.229	55	6.124
18	12.462	37	6.186	56	10.474
19	8.083	38	11.066	57	8.391

ตาราง 16 (ต่อ)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
58	9.333	69	11.628	80	8.391
59	9.506	70	5.250	81	9.925
60	10.009	71	6.678	82	7.774
61	8.683	72	13.005	83	10.844
62	10.155	73	5.253	84	12.702
63	12.413	74	7.960	85	3.674
64	6.058	75	11.023	86	7.076
65	8.764	76	7.960	87	10.914
66	10.830	77	11.314	88	5.018
67	6.186	78	14.118	89	8.981
68	8.277	79	5.136	90	12.699

ตาราง 17 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อครูที่สอนกลุ่มสร้างเสริม
ประสบการณ์ชีวิต (จำนวน 32 ข้อ)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	6.266	12	14.513	23	10.019
2	8.359	13	10.604	24	5.401
3	3.894	14	6.573	25	8.594
4	10.832	15	5.692	26	10.180
5	7.038	16	10.002	27	8.613
6	7.201	17	13.679	28	8.950
7	7.022	18	6.532	29	10.976
8	3.412	19	6.721	30	3.674
9	6.228	20	13.578	31	7.562
10	6.678	21	10.972	32	10.136
11	14.071	22	14.401		

ตาราง 18 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อความสนใจของบิดามารดา
ในการเรียนของนักเรียน (จำนวน 18 ข้อ)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	4.536	7	4.822	13	11.988
2	8.887	8	6.547	14	8.430
3	12.035	9	5.662	15	10.115
4	6.547	10	3.949	16	7.333
5	5.253	11	7.076	17	8.683
6	8.229	12	9.436	18	8.573

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบสอบถามทัศนคติของนักเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต จำนวน 90 ข้อ
 - ตอนที่ 2 ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อครูที่สอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต จำนวน 32 ข้อ
 - ตอนที่ 3 ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อความสนใจของบิดามารดาในการเรียนของนักเรียน จำนวน 18 ข้อ
2. ในการตอบ ขอให้นักเรียนตอบตามความคิด ความรู้สึก และการกระทำของนักเรียนมากที่สุด โดยไม่ต้องคำนึงว่าจะถูกหรือผิด และคำตอบของนักเรียนจะรักษาไว้เป็นความลับจะไม่นำไปเปิดเผยในที่ใด ๆ ดังนั้นจึงขอให้นักเรียนสบายใจในการตอบ และไม่ต้องวิตกกังวลใด ๆ ทั้งสิ้น
3. ก่อนลงมือทำแบบสอบถาม นักเรียนกรุณากรอรายละเอียดของตัวนักเรียนเองเสียก่อน

แบบสอบถามเกี่ยวกับการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับนักเรียนและบิดามารดาของนักเรียน

วิธีตอบ โปรดระบุรายละเอียดต่อไปนี้โดยทำเครื่องหมาย หรือเติมคำในช่องว่าง

1. ชื่อและนามสกุลของนักเรียน
2. เพศ ศาสนา
3. โรงเรียน จังหวัด
4. ภาษาที่นักเรียนใช้พูดที่บ้าน คือ
 ภาษาไทยกลาง
 ภาษามลายู
 ภาษาอื่น ๆ (โปรดระบุ)
5. บิดามารดาของนักเรียนมีรายได้รวมกัน ประมาณเดือนละเท่าไร ?
6. บิดามารดาของนักเรียนประกอบอาชีพอะไร
 ข้าราชการ
 ค้าขาย
 เกษตรกรรม
 รับจ้าง
 อื่น ๆ (โปรดระบุ)
7. ปกตินักเรียนดูโทรทัศน์หรือไม่?
 ไม่เคย
 นาน ๆ ครั้ง
 ค่อนข้างบ่อย
 ทุกวัน

8. ปกตินักเรียนฟังวิทยุหรือไม่?

..... ไม่เคย

..... นาน ๆ ครั้ง

..... ค่อนข้างบ่อย

..... ทุกวัน

9. ปกตินักเรียนอ่านหนังสือพิมพ์หรือไม่?

..... ไม่เคย

..... นาน ๆ ครั้ง

..... ค่อนข้างบ่อย

..... ทุกวัน

แบบสอบถามทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่าข้อความใดตรงกับความคิด ความรู้สึก และการกระทำของนักเรียนที่มีต่อการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ต่อครูผู้สอน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และต่อความสนใจของบิดามารดาในการเรียนของ นักเรียนมากที่สุด

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X ลงในช่องหมายเลขที่ต้องการ โดยยึดเกณฑ์ดังนี้

- "ช่องหมายเลข 5" หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึก และการกระทำของนักเรียนมากที่สุด
- "ช่องหมายเลข 4" หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึก และการกระทำของนักเรียนค่อนข้างมาก
- "ช่องหมายเลข 3" หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึก และการกระทำของนักเรียนปานกลาง
- "ช่องหมายเลข 2" หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึก และการกระทำของนักเรียนค่อนข้างน้อย
- "ช่องหมายเลข 1" หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิด ความรู้สึก และการกระทำของนักเรียนน้อยที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อ (0) การเรียนเกี่ยวกับเรื่องสัตว์

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

ในการตอบ ให้นักเรียนพิจารณาว่า เมื่อเรียนเกี่ยวกับเรื่องสัตว์ นักเรียนคิดว่ามีประโยชน์หรือไม่มีประโยชน์ น่าสนใจหรือไม่สนใจ นำไปใช้ได้หรือนำไปใช้ไม่ได้ โดยให้นักเรียนขีดเกณฑ์ที่กำหนดไว้เป็นหลัก เช่น

1. ถ้านักเรียนคิดว่าการเรียนเรื่องสัตว์ มีประโยชน์มากที่สุด ให้กากบาท (X) ลงในช่องหมายเลข 5

ข้อ (0) การเรียนเกี่ยวกับเรื่องสัตว์

มีประโยชน์	X	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
------------	---	---	---	---	---	---------------

2. ถ้านักเรียนรู้สึกว่าการเรียนเรื่องสัตว์ น่าสนใจปานกลาง ให้กากบาท (X) ลงในช่องหมายเลข 3

ข้อ (0) การเรียนเกี่ยวกับเรื่องสัตว์

น่าสนใจ	5	4	X	2	1	ไม่น่าสนใจ
---------	---	---	---	---	---	------------

3. ถ้านักเรียนเห็นว่าการเรียนเกี่ยวกับเรื่องสัตว์ นำไปใช้ได้ค่อนข้างน้อย ให้กากบาท (X) ลงในช่องหมายเลข 2

ข้อ (0) การเรียนเกี่ยวกับเรื่องสัตว์

นำไปใช้ได้	5	4	3	X	1	นำไปใช้ไม่ได้
------------	---	---	---	---	---	---------------

ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

1. การเรียนเกี่ยวกับอวัยวะที่สำคัญของร่างกาย

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

2. การเรียนเกี่ยวกับโภชนาการ

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

3. การเรียนเกี่ยวกับบุคลิกภาพ

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

4. การเรียนเกี่ยวกับมนุษยสัมพันธ์

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

5. การเรียนเกี่ยวกับการปฐมพยาบาล

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

6. การเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติด

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

7. การเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องพิษ

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

8. การเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องสัตว์

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

9. การเรียนรู้เกี่ยวกับลักษณะของครอบครัวที่อยู่ดีมีสุข

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

10. การเรียนรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจภายในครอบครัว

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

11. การเรียนรู้เกี่ยวกับการเลี้ยงดูทารกและการอบรมเด็ก

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

12. การเรียนรู้เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตในสังคม

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

13. การเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ เช่น หิน ทราย แร่ธาตุ ป่าไม้ และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

14. การเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ และบุคคลสำคัญ

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

15. การเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องศาสนา

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

16. การเรียนรู้เกี่ยวกับโบราณสถานและโบราณวัตถุสำคัญ

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

17. การเรียนรู้เกี่ยวกับกฎหมาย หน้าที่ความรับผิดชอบของพลเมือง

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

18. การเรียนรู้เกี่ยวกับทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

19. การเรียนรู้เกี่ยวกับการทำมาหากิน เช่น การค้าขาย อาชีพบริการ

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

20. การเรียนรู้เกี่ยวกับจรรยาบรรณ และระเบียบกฎหมายเกี่ยวกับอาชีพที่ควรทราบ

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

21. การเรียนรู้เกี่ยวกับการรวมกลุ่มและสหกรณ์

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

22. การเรียนรู้เกี่ยวกับพลังงานและสารเคมี ได้แก่ แสง ไฟฟ้า และสารเคมี

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

23. การเรียนรู้เกี่ยวกับจักรวาลและอวกาศ

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

24. การเรียนรู้เกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

25. การเรียนรู้เกี่ยวกับการสื่อสาร และการคมนาคม

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

26. การเรียนรู้เกี่ยวกับประชากรศึกษา

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

27. การเรียนรู้เกี่ยวกับสถาบันพระมหากษัตริย์ และสถาบันการปกครอง

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

28. การเรียนรู้เกี่ยวกับภัยต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตย

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

29. การเรียนรู้เกี่ยวกับข่าวและเหตุการณ์

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

30. การเรียนรู้เกี่ยวกับวันสำคัญ

มีประโยชน์	5	4	3	2	1	ไม่มีประโยชน์
น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
นำไปใช้ได้	5	4	3	2	1	นำไปใช้ไม่ได้

ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อครูที่สอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ด้านการสอน

1. น่าสนใจ	5	4	3	2	1	ไม่น่าสนใจ
2. เข้าใจง่าย	5	4	3	2	1	เข้าใจยาก
3. ตั้งใจสอน	5	4	3	2	1	ไม่ตั้งใจสอน
4. ยกตัวอย่าง	5	4	3	2	1	ไม่ยกตัวอย่าง
5. ใช้อุปกรณ์ช่วยสอน	5	4	3	2	1	ไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยสอน
6. สรุบทบทเรียน	5	4	3	2	1	ไม่สรุบทบทเรียน
7. เปิดโอกาสให้ซักถาม	5	4	3	2	1	ไม่เปิดโอกาสให้ซักถาม
8. มาสอนสม่ำเสมอ	5	4	3	2	1	มาสอนไม่สม่ำเสมอ

ด้านการปกครอง

1. ควบคุมชั้นเรียนได้	5	4	3	2	1	ควบคุมชั้นเรียนไม่ได้
2. เอาใจใส่นักเรียน	5	4	3	2	1	ไม่เอาใจใส่นักเรียน
3. ยุติธรรม	5	4	3	2	1	ลำเอียง
4. ลงโทษอย่างมีเหตุผล	5	4	3	2	1	ลงโทษอย่างไม่มีเหตุผล
5. มีความยุติธรรม	5	4	3	2	1	เข้มงวดกวดขัน

ด้านความประพฤติ

1. ขยัน	5	4	3	2	1	ขี้เกียจ
2. ตรงต่อเวลา	5	4	3	2	1	ไม่ตรงต่อเวลา
3. พหุจาสภาพ	5	4	3	2	1	พหุจาไม่สุภาพ
4. เรียบร้อย	5	4	3	2	1	ไม่เรียบร้อย
5. รับผิดชอบ	5	4	3	2	1	ไม่รับผิดชอบ

ด้านบุคลิกภาพ

1. ร่าเริง	5	4	3	2	1	เคร่งขรึม
2. มีเหตุผล	5	4	3	2	1	ไม่มีเหตุผล
3. ไม่จู้จี้	5	4	3	2	1	จู้จี้
4. ใจเย็น	5	4	3	2	1	ใจร้อน
5. เมตตากรุณา	5	4	3	2	1	ไม่เมตตากรุณา
6. คล่องแคล่ว	5	4	3	2	1	เฉื่อยช้า

ด้านสัมพันธภาพกับนักเรียน

1. เป็นกันเอง	5	4	3	2	1	ไม่เป็นกันเอง
2. รับฟังความคิดเห็นของ นักเรียน	5	4	3	2	1	ไม่รับฟังความคิดเห็นของ นักเรียน
3. ให้คำปรึกษาแก่นักเรียน	5	4	3	2	1	ไม่ให้คำปรึกษาแก่นักเรียน
4. ถามสาเหตุที่ขาดเรียน	5	4	3	2	1	ไม่ถามสาเหตุที่ขาดเรียน
5. สนใจทุกข์สุขของนักเรียน	5	4	3	2	1	ไม่สนใจทุกข์สุขของนักเรียน
6. จำชื่อนักเรียนได้	5	4	3	2	1	จำชื่อนักเรียนไม่ได้
7. ทักทายพูดคุยกับนักเรียน	5	4	3	2	1	ไม่ทักทายพูดคุยกับนักเรียน
8. ให้ความช่วยเหลือ นักเรียน	5	4	3	2	1	ไม่ให้ความช่วยเหลือ นักเรียน

ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อความสนใจของบิดามารดาในการเรียนของนักเรียน

1. ถ้าบิดามารดาซักถามเรื่องการบ้านของนักเรียน นักเรียน

เห็นว่ามีประโยชน์	5	4	3	2	1	เห็นว่าไม่มีประโยชน์
ชอบ	5	4	3	2	1	ไม่ชอบ
กระตือรือร้นในการทำ						ไม่กระตือรือร้นในการทำ
การบ้าน	5	4	3	2	1	ทำการบ้าน

2. ถ้าบิดามารดาชมเชยนักเรียนเกี่ยวกับการเรียน นักเรียน

ต้องการ	5	4	3	2	1	ไม่ต้องการ
รู้สึกภูมิใจ	5	4	3	2	1	รู้สึกไม่ภูมิใจ
กระตือรือร้นในการเรียน	5	4	3	2	1	ไม่กระตือรือร้นในการเรียน

3. ถ้าบิดามารดาจัดหาอุปกรณ์การเรียนให้นักเรียน นักเรียน

เห็นว่าจำเป็น	5	4	3	2	1	เห็นว่าไม่จำเป็น
รู้สึกพอใจ	5	4	3	2	1	รู้สึกไม่พอใจ
ทำให้ตั้งใจเรียน	5	4	3	2	1	ไม่กระตือรือร้นในการเรียน

4. ถ้าบิดามารดาให้คำปรึกษาแก่นักเรียนด้านการเรียน นักเรียน

เห็นว่ามีประโยชน์	5	4	3	2	1	เห็นว่าไม่จำเป็น
รู้สึกสบายใจ	5	4	3	2	1	รู้สึกไม่พอใจ
มีมานะที่จะเรียน	5	4	3	2	1	ไม่มีมานะที่จะเรียน

5. ถ้าบิดามารดาจัดสถานที่อ่านหนังสือให้นักเรียน นักเรียน

เห็นว่าจำเป็น 5 4 3 2 1

รู้สึกพอใจ 5 4 3 2 1

กระตือรือร้นที่จะอ่าน

หนังสือ 5 4 3 2 1

เห็นว่าไม่จำเป็น

รู้สึกไม่พอใจ

ไม่กระตือรือร้นที่จะอ่าน

หนังสือ

6. ถ้าบิดามารดาจัดสถานที่ทำการบ้านให้นักเรียน นักเรียน

เห็นว่าจำเป็น 5 4 3 2 1

รู้สึกพอใจ 5 4 3 2 1

กระตือรือร้นที่จะทำ

การบ้าน 5 4 3 2 1

เห็นว่าไม่จำเป็น

รู้สึกไม่พอใจ

ไม่กระตือรือร้นที่จะทำ

การบ้าน

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาววรรณวิมล	ชื่อสกุล	ปรีชาสุชาติ
เกิดวันที่ 15 เดือนธันวาคม	พุทธศักราช	2508
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง	จังหวัดสกล
ที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 204/2 ถนนนาเกลือ ซอย 6 อำเภอเมือง	จังหวัดปัตตานี 94000
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านเขาวัง อำเภอมายอ	จังหวัดปัตตานี
ประวัติการศึกษา		
พ.ศ. 2520	จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7	จากโรงเรียนบ้านสะบารัง อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี
พ.ศ. 2525	จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	จากโรงเรียนเคหะปัตคนยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี
พ.ศ. 2529	จบปริญญาตรี กศ.บ.	วิชาเอกการแนะแนว จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา รหัส 2671127
พ.ศ. 2533	จบปริญญาโท กศ.ม.	วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร รหัส 301995766

ตัวแปรที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดปัตตานี

บทคัดย่อ
 ของ
 วรณวิมล ปรีชาสุชาติ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
 ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

สิงหาคม 2533

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนที่มีสถานภาพแตกต่างกันในด้านเพศ ทักษะคตินักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ศาสนา ความสามารถทางภาษาไทย การรับสื่อมวลชน อาชีพของบิดามารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตกับตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น ตลอดจนค้นหาตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี ปีการศึกษา 2532 จำนวน 960 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบแบบ t การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว สถิติไคสแควร์ และการถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1. คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนเมื่อจำแนกตามตัวแปร (1) ศาสนา (2) ทักษะคตินักเรียน (3) ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน (4) ความสามารถทางภาษาไทย (5) การรับสื่อมวลชน (6) อาชีพของบิดามารดา และ (7) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบว่า นักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลาม นักเรียนที่มีทัศนคติอยู่ในระดับกลางและสูงมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่มีทัศนคติในระดับต่ำ นักเรียนที่ใช้ภาษาไทยกลางและภาษาไทยใต้พูดที่บ้านมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่ใช้ภาษามลายูพูดที่บ้าน นักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาไทยในระดับกลางและสูงมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาไทยในระดับต่ำ นักเรียนกลุ่มที่รับสื่อมวลชนในระดับกลางและสูงมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่รับสื่อมวลชนในระดับต่ำ นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพข้าราชการมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพค้าขาย เกษตรกรรม และรับจ้าง และนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับกลางและสูงมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวในระดับต่ำ

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ปรากฏว่าไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. คะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนกับตัวแปร (1) ศาสนา (2) ทักษะคตินักเรียน (3) ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน (4) ความสามารถทางภาษาไทย (5) อาชีพของบิดามารดา และ (6) ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตกับตัวแปรเพศ และการรับสื่อมวลชน

3. ตัวแปรเพศ ศาสนา ทักษะคตินักเรียน ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ความสามารถทางภาษาไทย อาชีพของบิดามารดา การรับสื่อมวลชนของนักเรียนและฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยตัวแปรความสามารถทางภาษาไทยเป็นตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์สูงที่สุด

VARIABLES AFFECTING ACHIEVEMENT IN LIFE EXPERIENCE COURSES
OF PRATHOM SUKSA VI STUDENTS IN CHANGWAT PATTANI

ABSTRACT

BY

WANWIMON PREECHASUCHAT

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Guidance Psychology
at Srinakharinwirot University

August 1990

3.15.12

จิตวิทยา, ภาษา, ศาสนา, ความสามารถ, สื่อ, อาชีพ, รายได้

The purpose of this study was to determine if the variables of students' sex, attitude, language, religion, ability in the Thai language, media, parents' occupation, and the family's ^{รายได้} income have a significant impact upon students' achievement mean scores in life experience courses, and to ^{ศึกษา} examine the relationship between the above variables and the students' achievement mean scores in life experience courses, and also to determine if the above variables would ^{ส่งผลถึง, เกี่ยว, มีผล} contribute to the students' achievement mean scores. The subjects were 960 Prathom Suksa VI students in Changwat Pattani, enrolled in 1989 academic year. The t - test, One - Way Analysis of Variance, Chi - Square and Multiple Regression Analysis were used to analyze the data and to test them for statistically significance.

The following conclusions were drawn from this study :

1. Statistically significant differences in achievement mean scores in life experience courses ^{มี} existed between students on the basis ^{ตาม} of the following variables, i.e., (1) attitude (2) language, (3) religion, (4) ability in the Thai language, (5) media, (6) parents' occupation, and (7) the family's income. No difference was found in achievement mean scores in life experience courses of male and female students.

2. The relationship between each variable, i.e., (1) attitude (2) language, (3) religion, (4) ability in the Thai language, (5) parents' occupation, and (6) family's income and the achievement mean scores in life experience courses was significantly different from zero. No relationship was found in achievement mean scores in life experience courses of sex and media.

3. There were some effects of the following variables, i.e., attitude, language, religion, ability in the Thai language, media, parents' occupation and family's income upon the students' achievement mean scores in life experience courses.